Курячий бульйон для душі. 101 історія про кохання
Марк Виктор Хансен

Эми Ньюмарк

Джек Кэнфилд

Курячий бульйон для душі
Теплі історіі про кохання, романтику та побачення.

Є в цьому світі дещо, про що однаково сильно мріють лікарі та водіі, багаті і бідні, високі й низькі, брюнетки і блондинки, молоді та літні люди. І це омріяне щось – кохання. Пам'ятаете, як у дитинстві ми із захопленням слухали казки про прекрасних принців та принцес, які знаходять вічне кохання, оте саме, де «жили вони довго й щасливо і померли в один день». Справжне, щире, несподіване, непідвладне часу – чарівне кохання. І, може, хтось скаже, що любові не існуе, але героі 101 історіі про кохання переконають вас у протилежному.

Що робити чоловікові, що мав намір присвятити життя служінню Богу, а потім… закохався? І як поводитися на побаченні, що розпочалося з розбитоі фари? Як не впасти у відчай, коли всі навколо одружуються, окрім тебе? Може, знайти свого принца допоможе колекціонування жабенят? Чи розлучена тридцятирічна жінка здатна зустріти… перше кохання? Чим більше дітей, тим менше романтики – ви теж вірите у цей міф? Ці та ще 95 історій про любов, від яких ви не зможете відірватися.

Джек Кенфілд, Марк Віктор Гансен, Емі Ньюмарк

Курячий бульйон для душі

101 історія про кохання

Передмова

Крісті: Усім подобаються історіі справжнього кохання, тому ми тішимося, що стали частиною родини «Курячого бульйону для душі» і взяли участь у створенні цієі чудовоі книжки зі справжніми історіями про любов. Для мене це не вперше – я вже розповідала в книжці «Курячий бульйон для дитячоі душі 2» про те, як у дитинстві займалася спортом, а моя мама в книжці «Курячий бульйон для душі спортивних фанів» поділилася розповіддю про мою кар'еру у фігурному катанні.

Фігурне катання – це чудово, але справжне кохання – ще краще! Зрештою, ми всі прагнемо любові й більшість із нас у певну мить життя отримуе ii. Нам із Бретом пощастило мати все це – чудову кар'еру, міцний шлюб і прекрасну родину. Але всього цього могло й не бути…

Брет: Ми познайомилися 1992 року на Олімпійських іграх у складі збірноі США: я був у хокейній команді, а Крісті – у команді з фігурного катання. Того року вона виграла золоту медаль. Ненсі Керріган і Крісті були на зустрічі серед інших членів американськоі команди. Крісті на всіх нас справила незабутне враження – вона була такою схвильованою й водночас щасливою, маючи можливість спостерігати за хокейною командою, гравцями і бути частиною всього, що відбувалося.

Крісті: Було близько двадцяти п'яти хокеістів, і я навіть декого з них запам'ятала, але не Брета. Кілька років по тому ми знову зустрілися у Ванкувері, і він сказав мені, що ми раніше бачилися на Олімпійських іграх. Мені довелося переглянути фотографіі, аби впевнитися, що він насправді був там.

Хокеіст був останнім зі спортсменів, із ким би я хотіла піти на побачення. Хокеісти взагалі кардинально відрізняються від фігуристів. У дитинстві ми завжди змагалися з ними за місце на ковзанці.

Брет: Ми не були крутими.

Крісті: Була досить кумедна ситуація: коли ми познайомились удруге, поруч зі мною був один із моіх хореографів, і він сказав мені, що це той самий гарненький хлопець, який постійно спостерігав за мною. Я так збентежилася, наче повернулася назад у часі до початковоі школи.

Ми зустрічалися протягом трьох років, а потім Брет мені освідчився. Тоді він грав за «Ванкувер Кенакс»[1 - Професійна хокейна команда міста Ванкувер (Канада). (Тут і далі прим. перекл.)], а я жила на Територіі затоки Сан-Франциско[2 - Велика міська агломерація у Північній Каліфорніі, що сформувалася навколо затоки Сан-Франциско; названа іі ім'ям.], тож на Різдво в нас було лише півтора дня, а точніше, лише сорок годин! Брет зателефонував мені і сказав, що пропустив рейс. Мене це зовсім не звеселило. У Ванкувері хурделило, автівка Брета зламалася, і не було жодних таксі, бо вони не були пристосовані до сильних снігопадів.

Брет: Ми святкували Різдво з родиною Крісті, тому я думав про приемний і спокійний Святвечір, коли ми з Крісті будемо лише вдвох і я зможу ій освідчитися. Але, коли я приіхав, виявилося, що Крісті запросила до нас свою сестру та іі чоловіка. Ми з іі сестрою відійшли, і я повідомив ій, що в мене в кишені обручка і що відразу після вечері вони з чоловіком мають піти.

Крісті: Він досі був пригнічений через те, що спізнився, тому деякий час я не могла усвідомити, що відбуваеться, а потім подумала: «Не роби цього лише через те, що я весь вечір така роздратована». Але потім ми піднялися на дах готелю «Марріотт» у центрі Сан-Франциско, з якого було видно все місто, і Брет освідчився мені. Звичайно, я сказала «так».

Наші батьки були в захваті від цієї ідеї, і ми вирішили влаштувати миле сімейне весілля на Гаваях. Моя велика родина традиційно відпочивала на Великому острові на Гаваях – 25?30 людей на курорті «Орчид Мауна Лані». Ми обожнювали це місце і думали, що нам удасться влаштувати тут маленьке весілля.

Ви можете здогадатися, що сталося насправді. Запрошеним гостям ми дали рік на роздуми, аби за цей час вони спланували свій сімейний відпочинок так, щоб він припадав на дату нашого весілля, і майже сто відсотків із них погодилися. На весілля приїхало понад триста гостей. Ми забронювали цілий готель. Це було дивовижно. Весілля перетворилося на п'ятиденне свято, бо гості приїхали раніше, і в суботу, коли відбувалася церемонія, усі вже знали одне одного.

Брет: На банкеті я здобув додаткові очки на свою користь, заспівавши нареченій пісню Боба Ділана «Make You Fell My Love». Потім у журналі «People» я побачив інтерв'ю Скотта Гамільтона[3 - Американський фігурист, олімпійський чемпіон.], у якому він зауважував, що кожна жінка на тому весіллі ридала під час мого виступу.

Крісті: Весілля ми відгуляли у 2000 році, а три роки по тому народилася Кеара, а двома роками пізніше – Емма. Наші донечки – найвеличніші досягнення. Та мить, коли ви стаєте батьками, ще дужче зближує вас і ще міцніше пов'язує одне з одним. Ви точніше усвідомлюєте цінності, які хочете прищепити у своїй родині. Ви також краще розумієте своїх власних батьків – нелегка ця батьківська робота!

Поки наш шлюб іще молодий, порівняно з багатьма іншими, ми відчуваємо спорідненість з історіями книжки «Курячий бульйон для душі», присвяченій справжньому коханню. Цікаво читати про те, як люди зустрічалися, освідчувалися й одружувалися, і згадувати про свої взаємини на відстані, а також власне весілля. Ми обожнюємо історії, написані досвідченими парами про те, як вони оберігають свій шлюб, не дають йому вицвісти і підтримують щирі стосунки.

Деякі історії дуже веселі, а від кількох розповідей ваші очі наповняться слізьми. У цій книзі кожен знай-де щось для себе, навіть чоловіки. Ми, дружини, знаємо, що ви потайки також обожнюєте чудові історії кохання, чи не так, Брете?

Брет: Так, кохана.

Крісті Ямагучі й Брет Гедікан

Вступ

Мій розумний син, випускник коледжу, який уже довгенько зустрічається з неймовірною дівчиною, вигадав чудову метафору для стосунків обох

закоханих. Він уявляє їх як механізм – коробка із взаємопов'язаними шестірнями. Коли механізм новий, усі шестірні блискучі й гострі. Вони взаємодіють, але по краях зубців є деякі нерівності, що чинять невеликий опір, коли шестірні зчіплюються. З плином часу шестірні втрачають блиск, їхні зубці стають трохи заокругленими, але вони взаємодіють уже плавніше. Час від часу до механізму потрапляє трохи бруду, і його потрібно старанно чистити, щоб забезпечити бездоганну роботу шестерень.

Інколи може виникнути серйозна проблема, коли до механізму потрапить шматок металу. Але якщо за механізмом доглядали, то він упорається з цією проблемою. Шестірні рухатимуться й далі, шматок металу перекочуватиметься від стінки до стінки механізму, залишаючи на ньому вм'ятини, які, проте, не погіршуватимуть його роботу. Цей шматок металу може пошкодити зубчасте колесо, зігнути його або зламати, але механізм усе одно працюватиме, а шестірні з часом щораз краще притиратимуться одна до одної, навіть із відсутнім зубчиком.

Наші стосунки схожі на цей метафоричний механізм. Із віком наші коліщатка темнішають, зношуються і навіть ламаються, але якщо ми доглядатимемо за ними, то працюватимуть вони чимраз краще. Якщо наш механізм зазнає непоправного пошкодження і ми розлучимося, то з часом почнемо шукати новий механізм.

«Курячий бульйон для душі» – це натхненна збірка розповідей про знайомства, романтику, кохання і шлюб. У ній ви знайдете історії про все: від перших побачень і закоханості до освідчень та весілля, до других шансів і пізнього кохання, до постійної праці над собою протягом багатьох років. Незалежно від того, чи шукаєте ви нове кохання, чи тішитеся своїми щирими стосунками, чи працюєте над тим, як їх трохи відшліфувати, на сторінках цієї книжки ви пізнаєте фундаментальну мудрість, якою діляться реальні люди, розповідаючи свої власні історії.

Ми з моєю помічницею Детт Короні отримали величезну насолоду, читаючи тисячі історій, які люди надсилали для цієї книжки. Зрештою, кому ж не сподобається історія справжнього кохання? Ми сміялися, плакали, схвально, а подекуди й недовірливо кивали головами і були розчаровані, коли все закінчилося і книгу було завершено!

Отже, тепер на черзі ви. Приготуйтеся до читання неймовірної книжки. Сподіваємося, що ці історії допоможуть вашому механізму стосунків працювати так само злагоджено, як нашому, або укріплять віру в те, що ваш наступний механізм працюватиме безперебійно решту вашого життя!

Емі Ньюмарк,
видавець «Курячого бульйону для душі»

Розділ 1

Справжнє кохання

Як ми познайомилися

Ти розумієш, що закохався, коли не можеш заснути, бо реальність нарешті краща за сни.

Доктор Сьюз

1

«Неповноцінний»

Людину кохаеш не за зовнішність, одяг чи круті автівки, а за те, що вона співае пісню, яку може чути лише твое серце.

Джерело невідоме

Мені було двадцять шість, я ні з ким не зустрічалася і щойно купила свій перший будинок. Це було мое перше «доросле» придбання. Підписавши всі документи, я вирішила зробити перерву й навідати друзів, перш ніж повертатися додому і збирати речі.

Моя подруга була не з тих, хто дотримувався формальностей, тож я приїхала і зайшла до її будинку. Коли я ввійшла до вітальні, то трохи стривожилася, бо на дивані сидів чоловік, якого я ніколи раніше не бачила.

Познайомившись із Мартіном, я не могла не помітити, що його одяг був жахливо скомбінований. Узагалі-то, я й сама не модниця, але про що він думав, коли вранці виходив із будинку?

Ми сиділи у вітальні й розмовляли, і я помітила, що Мартін говорив мало. Моя мама завжди навчала мене, що не давати людині вставити слово не тільки неввічливо, але й грубо. Тому я намагалася залучити його до розмови. Але щоб я йому не казала, у відповідь чула лише якесь бурмотіння.

Почувши його вимову, я помилково припустила, що він, напевно, розумово відсталий. Це б пояснило труднощі його вимови й манеру одягатися. Чомусь, коли люди стикаються з подібними ситуаціями, вони починають говорити гучніше і повільніше. Я не стала винятком і, дізнавшись тепер те, чого тоді не знала, можу сказати, що мала тоді, мабуть, ідіотський вигляд.

Кілька годин по тому я поїхала додому. Мені потрібно було багато чого спакувати, бо ж день переїзду швидко наближався.

Пізніше, за кілька днів, я пішла до крамниці, щоб купити жалюзі для свого нового будинку. Коли я їх побачила, то зрозуміла, що моя стандартна

викрутка не підходить для цієї роботи. Отже, я попрямувала до будинку своєї подруги, щоб запитати, чи її чоловік не позичить мені електровикрутку.

Подруга пояснила мені, що залюбки позичить електровикрутку, але її чоловік ще не повернувся додому з роботи, а вона не знає, де він тримає інструменти. На мить замисливши, вона сказала, що в сусідній кімнаті сидить Мартін і вона запитає про інструмент у нього.

За кілька хвилин зайшов Мартін. Здавалося, його проблеми з вимовою погіршилися ще дужче. Я знову ж таки не могла не помітити його невдалий вибір одягу. Мартін сказав мені, що не лише має електровикрутку, а й згоден вирушити до мене й допомогти повісити жалюзі… але він буде за кермом автівки.

Мій шлунок виконав сальто, я не знала, що відповісти. Хоча я завжди підтримувала людей із обмеженими можливостями і вважала, що в них мають бути такі самі права, як і в решти людей, я не була впевнена в тому, наскільки його інвалідність серйозна. Чи це завдання йому до снаги? Чи зможе він їхати? Чи слід мені йому довіряти? Зрештою, він був для мене цілковитим незнайомцем.

Я глибоко вдихнула і погодилася. Я знала, що якщо моя подруга не проти, то він усе зможе. Інакше вона попередила б мене. Сподіваючись на краще, я сіла у його вантажний автомобіль, і ми поїхали до мого будинку.

Приїхавши, Мартін дістав із вантажівки коробку з інструментами і зайшов усередину. Мушу сказати, я була відразу вражена. Перед тим як вішати жалюзі, він вимірював, щось відмічав і робив усе надзвичайно обережно, щоб не пошкодити мої гарні нові вікна.

Мартін переходив із кімнати до кімнати, вішаючи жалюзі, а я ходила вслід за ним. На той час мене дуже задовольняли його можливості. Я зрозуміла, що треба знову залучити його до бесіди. І тоді я щось помітила. Мартін чітко розмовляв, коли стояв спиною до мене. Щойно він повертався обличчям, його вимова ставала нерозбірливою.

І я зрозуміла. У Мартіна немає ніякої розумової відсталості. Але чому тоді в нього іноді виникають проблеми з вимовою?

Біля останнього вікна, стоячи спиною до мене, він повідомив, що наші спільні друзі збираються разом у п’ятницю, і запитав, чи не проти я приєднатися до них. Навіть не думаючи, я бовкнула «так». Цим я здивувала навіть саму себе, бо такого раніше ніколи не було.

Коли я вперше познайомилася з Мартіном, я б ніколи в житті навіть не подумала, що він стане моїм чоловіком, але через чотири місяці ми одружилися. На той час, коли промовляли обітниці, бурмотіння й заікання майже не з’являлося. Кілька місяців по тому я розповіла Мартінові про своє перше враження від нього. Він засміявся і сказав, що бурмотів і заікався лише тоді, коли дивився на мене, тому що вважав мене найгарнішою дівчиною, яку взагалі колись бачив, і через це нервував поруч зі мною. Моє серце розтануло…

Ви можете запитати: «А що з невдало підібраним одягом?» Мартін – дальтонік.

Думаю: ця історія показує, що не можна завжди довіряти першому враженню. Якби я так зробила, то останні вісім років не була б одружена з найчарівнішим чоловіком на світі.

Тоні-Мішель Нелл

2

Кохання на відстані

Для справжнього кохання навіть найменша відстань неймовірно велика, але й між найбільшими відстанями можна збудувати міст.

Ганс Ньювенс

– Отже, як ви з ним познайомилися? – Моя однокурсниця сіла поруч зі мною в кафе, трохи нахилившись, аби краще роздивитися мою обручку зі смарагдом.

Це було звичне питання, яке ставили мені люди, дізнавшись, що мені дев'ятнадцять і я заручена, але мені завжди доводилося боротися з бажанням скривитися. Я знала, що, як би ввічливо я не відповіла, вони все одно битимуться об заклад, що наші стосунки будуть нетривалими.

– Ми познайомилися онлайн…

– О, то вам допоміг Інтернет? – запитала вона. Був 1999 рік, і майже кожна новина, пов'язана з Інтернетом, була про те, що він ідеально підходить для пошуку кавалера і/або сексуального хижака.

– Ні. Ми познайомилися онлайн, але знали одне одного не дуже добре. Я жила в Каліфорнії, а він – в Огайо. Ми були підписані на фан-групу одніеі відеогри, і нам обом подобався гурт «Journey». Отже, Джейсон збирався в подорож, аби розвіртуалитися з людьми з нашоі фан-групи, і так сталося, що саме тоді «Journey» виступав якраз недалеко від мене. Я запитала, чи не хоче він піти на концерт, а коли ми зустрілися, то одразу закохалися.

– Він тоді служив на флоті?

Я похитала головою.

– Ні. Він пішов на службу згодом, за шість місяців по тому. Ми заручилися просто перед його від'іздом до навчального табору.

Коли однокурсниця йшла геть, іі обличчя було спокійне, але я бачила, як вона впорядковує у своій голові факти: стосунки двох молодих людей

засновані на Інтернеті, відеоіграх і музиці; він служить на флоті; вони перебувають на двох протилежних узбережжях. Це звучало так, наче розлучення нас не обмине, якщо ми взагалі дістанемося вівтаря.

Я розуміла, як виглядає ця ситуація. І Джейсон також. Його друзі й родина відреагували скептично. Ми ніяк не могли захистити себе і своє кохання словами, не виставивши себе дурними та незрілими.

– Ні, – казав Джейсон, – ми доведемо ім. Треба справді зробити це.

У казках і поп-культурі кохання з першого погляду перебільшено, наче співає божественний хор і відкриваються небеса. Насправді все відбувається майже непомітно. Ми познайомилися й одразу стали друзями. Джейсон був тим, кому я могла довіряти, уважливим і порядним.

Ситуація стала ще приголомшливішою, коли він справив таке ж саме враження на моїх надтурботливих батьків. Вони дозволяли мені поїхати на велосипеді до будинку моеі бабусі за десять хвилин від нас лише за тіеі умови, якщо я, приіхавши, зателефоную додому, аби батьки знали, що я у безпеці.

Але цей стоічний хлопець миттево заслужив іхню довіру і повагу.

Через те, що ми жили на відстані тисяч миль[4 - 1 миля = 1,6 км.] одне від одного, наші перші залицяння відбувалися переважно за допомогою телефону й Інтернету. Наші нечасті зустрічі ми проводили за посиденьками в настільні ігри та під час повільних мандрівок торгівельним центром. В останній свій приізд, перед тим як піти на службу, Джейсон продав свою побиту автівку й купив мені каблучку. Не було ніякого офіційного освідчення, ми й так дійшли висновку, що одружимося, а каблучка просто робила все зрозумілим для інших. Коли Джейсон був у навчальному таборі, я підрахувала: ми були разом одне з одним лише три тижні з минулих півроку. Напевно, наше поспішне заручення мало безглуздий вигляд – і, дивлячись на ці цифри, я розуміла чому, – але я й досі вірила, що в нас усе буде добре. Джейсон почувався так само і тримався за кожне мое повідомлення, яке я висилала йому, тоді коли впродовж наступних тижнів його товариші-моряки отримували щораз більше прощальних листів від своіх подружок.

Наше возз’єднання сталося за півроку, коли Джейсон пішов із флоту. Було Різдво, і Джейсон у моіх обіймах був найкращим подарунком. Ми витримали сумніви інших людей стосовно наших стосунків, і наше кохання виявилося сильнішим. А Джейсон і досі захоплено грав у «Ерудита», і, коли він роздумував над своіми ходами, я мала достатньо часу на те, аби відновити в пам’яті його гарне обличчя. А коли наставала моя черга ходити, я ловила на собі його такий самий задумливий погляд.

Ми купували різдвяні подарунки, і Джейсон випадково скинув подушку з горішньоі полиці мені на голову.

– Домашне насилля! – вигукнув сусідній покупець, дражливо усміхаючись. – Я свідок!

Джейсон подивився на мене, його обличчя сяяло.

– Домашне! – сказав він. – Той тип думає, що ти моя дружина.

– Я нею стану, – відповіла я, стискаючи його руку. Після того випадку пройшло ще півроку, коли ми побачилися знову. На цей раз це було наше весілля. Я йшла проходом під оркестрову версію теми із серії відеогри «Final Fantasy», а біля вівтаря на мене чекав Джейсон у білій парадній формі ВМС. Наступного дня ми спакували все мое життєво необхідне майно у вантажівку і проїхали довгий шлях від Каліфорнії до мого нового дому у Південній Кароліні.

Я не очікувала легкого життя, і це добре, бо складнощі таки були. Я ніколи не була далеко від батьків більше ніж тиждень, а тут раптом опинилася на відстані 3000 миль і жила на межі бідності. Але в мене був Джейсон, а в нього була я, і локшина швидкого приготування смакує добре, коли ти закоханий. Ми не тільки залишилися разом, але й були задоволені. Минули роки, і ми переїхали з Південної Кароліни до Вашингтона. Джейсон почав підготовку до відрядження, і саме тоді я дізналася, що вагітна.

Ті піврічні посухи без Джейсона, коли ми зустрічалися, виявилися хорошою практикою під час відрядження. Завдяки тим самим навичкам – постійним листам та імейлам, пакункам із солодощами, сну із телефоном поруч про всяк випадок – ми лишалися сильними, коли були окремо одне від одного. Під бурхливим впливом гормонів і самотності я ридала, коли на радіо звучали деякі пісні, особливо наша пісня «Faithfully» у виконанні гурту «Journey».

Джейсон повернувся додому саме вчасно, якраз перед народженням нашого сина Ніколаса, але менше ніж за рік по тому він знову поїхав у відрядження. Через рік після цього Джейсон залишив військово-морський флот, і ми знову протягли себе через усю країну до нового будинку.

Наступного року наш десятирічний ювілей. Ми пережили кілька відряджень, об’їздили країну вздовж і вшир, але й досі якимсь чином кохаємо одне одного. Я дотепер відчуваю метеликів у животі, коли Джейсон заходить у двері після довгого робочого дня, і ми й донині проводимо запеклі матчі з «Ерудиту» в призначені для цього щотижневі вечори. Ми разом вправляємося з діагнозом Ніколя (у нього «аутизм») і його особливими потребами. Ми досі разом, незважаючи ні на що, досі любимо гурт «Journey», відеоігри та одне одного. Справжне кохання не означає, що все легко, – це значить, що за нього варто боротися.

І тепер, проживши разом із Джейсоном багато років, я більше не боюся людей, які питають, як ми познайомилися.

Бет Като

3

Саме та дівчина

Закони гравітації не діють на політ закоханих.

Альберт Ейнштейн

Люди часто питають мене, коли я дізнався, що моя дружина, з якою ми в шлюбі вже двадцять п’ять років, саме та дівчина. Я завжди відповідаю, що знав це раніше, навіть до того, коли дізнався її ім’я.

Усе сталося ясного свіжого осіннього дня в перший мій день в університеті. Це було фактично мое перше заняття. Моею профільною дисципліною було театральне мистецтво, і першою парою була театральна майстерність. Мій куратор запевнив мене, що цей курс буде чудовою можливістю познайомитися з усіма студентами, які вчитимуться разом зі мною наступні чотири роки.

Отже, усі ми – сорок гучних, нервових, збуджених підлітків – прийшли на першу пару в університеті. Ніхто з нас не знав, на що очікувати. Ми були незнайомі одне з одним. Кожен із нас був рішуче налаштований показати, наскільки талановитим він е. Я прийшов на лекцію трохи раніше, аби роздивитися однокурсників. Ось гарненька білявочка, онде шикарна руденька, а позаду поруч зі своею подругою – мила брюнетка. Я повільно й поважно пройшовся до місця в кінці аудиторії і сів біля вікна. Я був переконаний, що дівчата помітили мій природний вигляд «головного героя».

Звичайно, театральна майстерність – це не якісь курси. Це був вступ до спеціальності. Отже, минуло півтори години лекції з історії театру Заходу, і наш викладач оголосив, що настав час для практичних занять. Ми всі сподівалися, що це означае те, що ми вийдемо на сцену. Що ж, ми справді туди потрапили. А потім зійшли. Наш викладач провів нас сходами до головної зали, на сцену, через запасний вихід і до театральної майстерні. У холі було чутно наші розчаровані голоси.

– Гаразд, – сказав викладач, ледве стримуючи сміх, – я знаю, що всі ви майбутні оскароносні актори і хотіли б зараз бути перед завісою, а не позаду неї (за іронією долі один із моїх однокурсників таки отримав «Оскар»). Але саме тут починається магія, – виголосив він. – Ось де ви забрудните свої руки. Театр – це не лише оплески. Театр – це тяжка праця. Тут потрібно працювати, коли хочеш чогось досягти. До речі, щодо праці: вашим першим завданням буде вичистити сховище і винести все сміття в бак на вулиці. – Студенти знову невдоволено загули.

Насправді це завдання мене не дуже стурбувало, але кілька дівчат таки засмутилися. Щоб справити враження, вони прийшли гарно вдягнуті, із бездоганним макіяжем, вишуканими зачісками та свіжим манікюром. Вони не планували бруднитися, аби показати свою майстерність. Отже, хлопці хизувалися тим, що виносили важкі предмети, а дівчатам лишилися менші речі, які було зручніше пересувати.

Шлях до сміттебака був через кілька коридорів і пожежний вихід, тому ми вирішили створити щось на кшталт пожежного ланцюга. Одна людина брала шматок декорації, тягла її коридором і передавала іншій, яка своею чергою проходила коридором і передавала предмет наступній людині. Таким чином, по ланцюжку сміття діставалося останньої людини, яка чекала біля сміттебака, щоб викинути його. Цією людиною був я.

Я працював уже близько двадцяти хвилин і достатньо добре вправлявся. Білявка, яку я бачив в аудиторіі, пронесла двофутовий[5 - 1 фут = 30 см.] шматок деревини, який я галантно жбурнув у сміттебак однією рукою. Руденька принесла маленький шматок полотна, який я ефектно перекинув через плече. Тоді з'явилася Кетрін. Але тоді я не знав, як іі звати.

Кетрін була подружкою тієі милоі брюнетки, яка сиділа позаду в аудиторіі. Під час лекціі вона уважно слухала викладача і поставила кілька кмітливих питань. Вона була вдягнена у звичайну фланелеву сорочку і сині джинси. Їі макіяж не був яскравим, і вона спокійно відреагувала, коли нам наказали викинути сміття.

Кетрін несла задник розміром два на шість футів. Задник – це така дерев'яна рамка, на яку кріпиться полотно. Після фарбування його можна використовувати як декорацію стіни в садку або яскравого неба. Хоча задник не був надто важким, нести його було таки незручно. Мене вразив той факт, що вона взагалі зголосилася нести щось важче за три фунти[6 - 1 фунт = 450 г.].

– Дякую, крихітко, – сказав я, нахиляючись, щоб узяти задник. Думав, що словом «крихітка» я іі вражу.

– Усе нормально, – відповіла вона, – я тримаю.

– Гей, – усміхнувся я усмішкою Бреда Пітта. – Я ж тут. Я тобі допоможу.

Кетрін похитала головою, а тоді сказала:

– Нахилися.

– Що?

Кетрін повільно повторила.

– На-хи-лись.

Я стояв біля залізного сміттебака, який заввишки був добрих 6?7 футів від землі, і не розумів, що вона збирається зробити.

– Слухай-но, – почав я, – чому б тобі просто не дати мені…

Без зайвих слів Кетрін відхилилася назад, схопила задник двома руками і жбурнула його вперед. Я вчасно нахилився і побачив, як він пролетів просто над моею головою і потрапив у сміттебак. Коли деревина вдарилася об днище, воно видало різкий металевий звук. Я вчасно повернувся і побачив усмішку на обличчі Кетрін. Вона кивнула мені, обтрусила руки і пішла геть. Пам'ятаю, як я стояв, згорблений, ледве не ушкоджений летючою декорацією, і думав: «Сильна дівчина».

У ту мить я дізнався все про свою майбутню дружину. Я дізнався про іі силу (фізичну й моральну), про іі вперте почуття незалежності та про дивне почуття гумору. Через два роки ми почали зустрічатися, а ще за три – одружилися. Того дня, біля сміттебака, я зустрів дівчину своеі мріі. Щоб

зрозуміти це, мені лише довелося зачекати, доки вгамується тремтіння в колінах.

Артур Санчез

«Мої профільні предмети в цьому семестрі – це англійська, математика і справжне кохання… А твої?»

4

Один чарівний вечір

Щастя часто прослизає крізь двері, які ви забули зачинити.

Джон Беррімор

Після розлучення я кілька років зустрічалася з напрочуд милим чоловіком, який усупереч цьому не міг узяти зобов’язання на себе бути зі мною і мати спільне майбутнє. Ми розходилися й сходилися безліч разів і зрештою наважилися поставити крапку в наших стосунках раз і назавжди. Це було нестерпно, але на той час найправильнішим, що ми могли зробити одне для одного.

Після розриву наших стосунків я відхрестилася від чоловіків. Я була матір’ю-одиначкою двох маленьких дітей і балансувала між повною зайнятістю на роботі й материнством. Це мені здебільшого вдавалося добре. Сильного бажання, щоб у моєму житті хтось опинився, у мене не було, хоча іноді я хотіла мати друга та коханця. Але з огляду на обставини простіше було не заводити його.

Весна 2001 року. Я вже шість років у складі ради директорів Американськоі кардіологічноі асоціації. У межах своіх обов’язків я добровільно організовую щорічний благодійний бал. Шукати спонсорів і лоти для аукціону чомусь видавалося мені гламурнішим, ніж інші заходи обслуговування. І Господь мені свідок, гламуру в моему житті матері-одиначки якраз і бракувало.

Оскільки це був мій останній строк в асоціації, я зі шкури пнулася, аби цей захід був найособливішим. Бал проходив у новому готелі в Діснейленді в Каліфорніі. Ми запросили грати на святкуванні Девіда Бенуа[7 - Американський джазовий піаніст.], а аукціони приваблювали всіх наших гостей. Здається, моя лебедина пісня була виконана, але ввечері перед

заходом я не могла перетравити думку, що знову відвідаю ще один бал без пари.

Я закінчила останне завдання зі свого списку, обійняла свою керівницю і побажала комітету успіху. Керівниця, усвідомивши, що я не збираюся відвідувати бал, налякано подивилася на мене. Ще більше я здивувалася, коли ця витончена дама (ій було десь шістдесят із гаком) повідомила мені, що я поставлю іі в незручне становище, якщо не прийду на бал. Я ніколи іі такою не бачила, і невідомо, що сталося б, якби я почала сперечатися з нею. Я скривилася й вийшла з приміщення. Я гарячково почала набирати телефон няньки, сподіваючись, що хтось у такий пізній час зможе посидіти з дітьми. Отримавши згоду няньки, я попрямувала до торгівельного центру. Там я перерила всю стійку з сукнями, сумніваючись, що знайду щось для себе, і купила темно-синю сукню, коли охоронець уже почав зачиняти двері.

На четверту годину суботи я була вичавлена. Я намагалися тримати себе в руках, щохвилини дивлячись на годинник, бо нянька запізнювалася. За півгодини вона нарешті з'явилася, і я помчала на бал. Я залишила машину паркувальникові, забігла в готель і намагалася віднайти в натовпі керівницю. Я знайшла іі у VIP-залі разом із кількома своіми колегами.

Після швидких обіймів я повідомила ій, що не залишуся на вечерю, але вона, здається, не звернула на це уваги. Керівниця передала мені келих шампанського й запитала мою думку стосовно столів для аукціону. Ми кілька хвилин розмовляли про роботу, а потім вона спитала, чи знайома я з Томом Бресліном. «Старий, огрядний, лисий кардіолог» – ось що спало мені на думку, бо подібні чоловіки часто відвідують такі заходи. Я відповіла, що не знайома, і тоді керівниця додала, що він удівець – його дружина померла від раку. Образ Тома в моій голові постарішав ще на кілька років, і я подумала, чому це вона питае про нього? Вона, напевно, побачила цей вираз на моему обличчі, бо запропонувала знайти іі чоловіка Роджера. Я святкувала минуле Різдво разом із ними, тому тішилася, що він теж був тут.

Керівниця підійшла до компаніі Роджера, а я відвернулася, щоб передати офіціантові свій келих. Коли я повернулася, то побачила навпроти одного з найпривабливіших чоловіків, яких я колись бачила. Я швидко відвела погляд і міцно обійняла Роджера. Він м'яко розвернув мене до всіх і запитав: «Ти знайома з Томом Бресліном?» «Старий, огрядний, лисий кардіолог» у моій голові враз зник.

На мить я подумала, що можу знепритомніти. Не знаю, чи це затісна сукня, чи шампанське вдарило в голову, чи справді я могла зомліти, але, коли Том простягнув руку, аби потиснути мою, мені довелося нагадувати собі, як дихати.

Тоді ми розговорилися: про кар'еру, про життя, про кохання. Я поділилася з ним історіею свого розлучення, а він розповів про те, як через рак утратив свое найбільше кохання після двадцяти одного року спільного подружнього життя. Я намагалася бути чуйною і співчутливо сказала:

– Я так рада, що ви прожили стільки багато чудових років, сповнених глибокого кохання.

І, на мій подив, він відповів:

– Так… але я хочу відчути подібне ще раз!

І тоді ми вдвох усвідомили, що зала для нас збезлюдніла, а ми були у власній бульбашці, яку створили своїми історіями, захопившись розмовою. Пролунав сигнал до вечері, і ми почали шукати наші місця. Ми швидко окинули поглядом столи і, жартівливо фліртуючи, попрямували до зали. Там цей привабливий чоловік провів мене до мого місця в кінці зали й пішов до столу генерального директора, бо він був його гостем.

Я занурилась у свій салат і розмірковувала над тим, що ж це щойно було, аж раптом щось упало мені в око і я підняла погляд. Через усю залу до мене прямував доктор Том Бреслін.

– Як вам ваше місце? – запитала я, знаючи, що стіл генерального був прямісінько навпроти сцени.

– Дивно, – відповів він, – здається, там немає місця для мене.

Я роззирнулася навколо свого стола й побачила кілька вільних місць. Я підвела погляд і подивилася в Томовіочі. Вони вразили мене своїм блиском. Я відсунула стілець, і Том, посміхаючись, сів коло мене. Решта вечора для нас обох зараз мов у тумані.

«Хіба тут повно люду? Я гадав, тут лише ми з тобою!»

Минуло вісім років, у нас троє спільних дітей, а ми й досі відчуваємо себе благословенними, що зустрілися в тій переповненій залі. Хоча моя керівниця зрештою і зізналася, що все підлаштувала, щось у нашій зустрічі було справді чарівним. Пізніше Том розповів мені, що його перше побачення з покійною дружиною Дженніфер було в Діснейворлді у Флориді. І тому це здається справді дивовижним, що в тій залі він знову віднайшов кохання – у «найщасливішому місці на землі».

Сейдж де Бекседон Бреслін

5

Задовга надія

Надія – це терпіння із засвіченим ліхтарем.

Тертуліан

– Вітаю, подруго! Я залюбки прилечу на твое весілля. – Я поклала слухавку, сльози текли по обличчю. Не лише три мої близькі подруги планували весілля, але й моі брат і сестра також по черзі зв'язали себе путами Гіменея. У моіх думках з'явилися Джонатан і наше нещодавно скасоване весілля. Нелегко переживати розрив, коли близькі люди знайшли своі половинки.

Чотири року тому одна моя подруга з дуже розвиненою інтуіцією розповіла мені важливу річ. Вона точно відчула, що одного дня я зустріну друга на все життя, у якому будуть утілені всі моі бажання. Вона попередила мене: «Будь обережна і чекай на нього».

Заінтригована, бо іі слова збігалися з мріями в моему серці, я впевнено вірила, що пророцтво справдиться не довше ніж за кілька років.

Але коли моі «за двадцять» перетворилися на «за тридцять», подружчина обіцянка набула солодко-гіркого присмаку. Вислів «стара діва», який тоді не був у моему словнику, почав нависати наді мною. Я не хотіла зустріти абиякого хлопця. Я хотіла того самого хлопця, хто був мені призначений – чи була я занадто прискіплива? Висока і худа, з довгим кучерявим волоссям – чи була я достатньо гарненька? Бакалавр із соціології й магістр із теології – чи слід мені бути менш розумною і більш розслабленою? Чому іншим було легко знайти кохання, а мені так важко?

– Марто, я сьогодні влаштовую пляжну вечірку. Прийдеш? – запитав Марк.

– Так, я з вами, – відповіла я. Ніколи не втрачала можливість зустріти Того Самого.

Того вечора до мене підійшов високий незнайомець із чорним волоссям і зеленими очима.

– Привіт, я Пітер. Здається, ми з тобою зустрічалися минулого літа на ранчо в Марка?

– Ти, мабуть, переплутав мене із сестрою-близнючкою, Мері, – зауважила я.

– Точно, тепер я згадав. То Мері твоя сестра? – запитав він.

Я подумала, що, можливо, це доля таким чином зводить нас разом?

Пітер, успішний підприемець, запрошував мене трохи розважитися: ми запускали повітряних зміів на пагорбах, прогулювалися віддаленими вуличками міста і куштували іжу різноманітних країн. За півроку таких зустрічей я закохалася в нього без тями. Я думала, що настав час перевірити міцність наших стосунків. Наприкінці довгоі телефонної розмови я запитала:

– Пітере, якими ти бачиш наші стосунки в майбутньому?

– Марто, принаймні найближчі п’ять років я одружуватися не збираюся. Знаеш, у мене е ідеал жінки, із якою я хочу провести свое життя. Я в тебе справді закохався, але в нашому майбутньому одруження не бачу.

Мое серце розлетілося на тисячу крихітних уламків. Як мені розцінювати його слова? Він хоче бути зі мною зараз… але не назавжди. Чи варто мені й далі зустрічатися з ним… і сподіватися, що його почуття зміняться? Як жити далі й не відчувати болю?

Виявилося, що існує багато жінок, які потрапили в подібні обставини… успішні, розумні, за тридцять, які прагнуть мати родину, доки не буде пізно. Моя сусідка по квартирі запропонувала заснувати групу підтримки.

– Спробуймо організовувати зустрічі з іншими жінками, щоб разом розв’язувати проблеми одиначок.

– Це фантастична думка, – відповіла я.

Протягом двох років п’ятнадцять жінок зустрічалися двічі на місяць і обговорювали книжки на зразок «Чоловіки з Марса, жінки з Венери» і «Кохання мае бути твердим». Ми дізнавалися, сміялися і плакали разом, стаючи друзями. Жінка за жінкою, усі знайшли собі чоловіків – усі, крім мене. Я досі чекала, хоча сумніви посягнули на надію, яка жила в моему серці.

У сорок років, керуючись дивним відчуттям долі, я переіхала до Колорадо. Усе здавалося новим і захопливим: гори, моя кар’ера у сфері нерухомості, цікаві друзі. За рік я заручилася з адвокатом, у якого від двох попередніх шлюбів було трое дітей.

Друзі питали мене: «Марто, ти впевнена, що ухвалюеш правильне рішення?» Ну звичайно: через два місяці я тікала від того тирана не озираючись.

Я присвятила себе будинку, який придбала. Коли дизайн інтер’еру нагадував будинок із журналу, я вивчила ландшафтний дизайн і перетворила голий схил на гарний затінений садок. Кокер-спаніель Енні і смугастий кіт Олівер замінили мені дітей. Я розважалася з друзями, подорожувала за кордон, багато працювала і навіть почала писати вірші, але щось від мене таки вислизало. Насправді мені було важко знайти гумор будь у чому. У майже п’ятдесят я зрозуміла притчу: «Задовга надія – недуга для серця»[8 - Приповісті 13:12, переклад І. Огієнка.].

Одного вечора, захопившись виступом на церковному обіді, я випадково глянула на чоловіка з атлетичною статурою, що стояв по той бік стола від мене. Дуже гарний чоловік. Мені було цікаво, яка в нього історія.

Коли ми підвелися і попрямували до шведського столу, він став позаду мене і відрекомендувався.

– Добрий день, мене звати Пол, я гість Боба і Гантлі. Приемно познайомитися з новими людьми. Розкажіть про себе. Ви з Колорадо?

Ми розмовляли, сміялися і, безперечно, зацікавили одне одного.

Наступного вечора я отримала імейл від Гантлі. «Пол питае твій номер мобільного. Чи можна його дати?» Я була не просто у захваті – я відчувала щемливий спокій від його характеру і надійності.

Пол одружився зі своїм шкільним коханням після закінчення університету, тож він не мав і гадки про шалений світ побачень і стосунків, який був відомий мені. Він не розумів, як можна грати в ігри, боятися брати на себе зобов'язання і не передзвонити, коли пообіцяв. Останні сім років він опікувався своєю дружиною, яка повільно вмирала від емфіземи[9 - Захворювання дихальних шляхів.]. Його світ кисневих балонів, відділень «швидкої допомоги» і операцій скінчився, коли хвороба її перемогла. В останні свої дні дружина змусила Пола пообіцяти, що він буде жити повноцінним життям, коли її не стане.

Проводячи час із Полом, я знову почала сміятися. Він інстинктивно знав, як зробити так, щоб я почувалася в безпеці, ніколи не порівнював мене зі своєю дружиною і запевняв: «Марто, ти не наступний розділ у моєму житті… ти нова книжка». Він обіймав мене, доки мені не перехоплювало подих, і я відчувала, що ми пов'язані.

Зі свого боку я повертала Пола у світ живих. Разом ми подорожували пішки, іноді полювали, каталися на водних лижах… і побували на весіллі мого племінника. Коли молодята проголошували свої обітниці, я зрозуміла, що глибоко закохалася.

Через півроку з часу нашого знайомства він привів мене на своє молитовне місце на пагорбі.

– У мене не було подібних стосунків. Нам подобається робити ті самі справи, ми хочемо однакового в житті і думаємо однаково. – Він засміявся. – Ти говориш ті слова, які виникають у моїй голові, перш ніж я встигаю їх вимовити. Я не можу уявити свого життя без тебе.

Мое серце зупинилося, коли я опустила погляд на каблучку з діамантом у смарагдовій огранці, яку він надягнув мені на палець. Я повернулася в часі до передбачення своеі подруги чекати того, у кому втілюватимуться всі моі бажання. Пол був для мене більше, ніж споріднена душа, на яку я взагалі могла сподіватися. Він був мені ближчим, ніж сестра-близнючка. Я отримала винагороду за свое довге очікування. Моя радість була безмежною, коли я уявила наше спільне майбутне.

Марта Айцен, записано зі слів Маргарет Ленг

6

Кохання з першого погляду

Ніщо не можна порівняти зі справжнім коханням: коли ти його знаходиш – твое серце стає завершеним.

Невідомий автор

Я мріяла про захопливу роботу. Звичайно, мені до того ж потрібно було сплачувати рахунки. Але гроші для мене не були на першому місці, відколи я почала працювати касиром квиткової каси в «Midway Airlines». Коли згадали про безкоштовні польоти та проходки для друзів, я відразу погодилася. Навіть не спитала про оплату. Мені було байдуже.

За два дні до мого першого робочого дня я зателефонувала до компанії, щоб уточнити деякі деталі, про які на співбесіді не могла запитати.

– А ця робота прикольна?

– Е-е-е, мабуть, так, – відповів мені спантеличений чоловічий голос.

– Добре, – сказала я. – Я починаю в середу. А які в мене колеги?

– Ну, здебільшого це чоловіки, переважно до тридцяти років, окрім шефині й кількох операторів з опрацювання багажу. Хоча робота не дуже напружена.

– Чудово. Тоді побачимося. До речі, як тебе звати?

– Крейг, – відповів він. – Крейг Фейс.

У середу я з'явилася в штанах кольору хакі й футболці з логотипом компанії. Я отримала бейдж, заповнила документи, а потім моя шефиня Ріц познайомила мене з колегами.

– Твоїм куратором спочатку буде Крейг, – сказала вона. – Ходи за ним слідом і дивися, як він реєструє пасажирів.

Я відразу згадала це ім'я. З цим чоловіком я розмовляла по телефону. І про всяк випадок, якщо він забув, я знову відрекомендувалася.

– Я пам'ятаю тебе, – соромлячись, відповів він. – Це ти хотіла знати, чи прикольна ця робота.

– Винна! – засміялася я.

– Поки що це не прикольна частина, але зачекай, доки ми почнемо зустрічати літаки.

Наступні кілька годин я спостерігала, як Крейг бронює і віддає квитки й допомагає пасажирам із втраченим багажем. Я дізналася, що аеропорт має тризначний код, що є список заборонених речей та інструкція реєстрації багажу.

Було цікаво, але не зовсім «прикольно».

«Midway Airlines» – маленька авіакомпанія, тому ми також відповідали за зустріч літаків, скеровуючи іхню посадку і вивантажуючи багаж. Це було наступним, що я мала дізнатися.

– Ходімо, – сказав Крейг, – потрібно дістатися злітної смуги, доки не прибув РРПЛ.

– Що таке РРПЛ? – запитала я.

– Це тип літака. Регіональний реактивний пасажирський літак.

Ми попрямували через термінал, і Крейг дав мені захисні навушники. Я не зрозуміла, навіщо вони мені потрібні, але про всяк випадок повісила іх собі на шию.

Опинившись на свіжому повітрі, ми з Крейгом сіли на візок для багажу й чекали на свій літак. І я почала відчувати, що це справді прикольно. Я відчувала приплив адреналіну, просто спостерігаючи, як літак сідає на злітно-посадкову смугу.

Потім я спостерігала, як Крейг скеровував літак до місця висадження пасажирів. Він простягав свої засмаглі руки, а в його світло-каштановому волоссі грало сонце. Він виглядав дивовижно гарним, і я усвідомила, що витріщаюся на нього.

Також я зрозуміла, що мені потрібно вдягти навушники. Коли літак наближався, реактивні двигуни оглушували.

Ми з Крейгом (та іншими колегами) пропрацювали в аеропорту близько тижня. Потім наша шефиня сказала, що направляє мене на навчання до Ралі[10 - Столиця штату Північна Кароліна.].

– Поідете ви з Крейгом, – сказала вона. – Ви почали роботу приблизно одночасно, тому це мае спрацювати.

І це таки спрацювало. Протягом двох тижнів ми з Крейгом удень ходили на заняття, а ввечері відвідували ресторани. Ми обійшли кожен заклад, що був поблизу від МАРДу (Міжнародного аеропорту Ралі-Дарем), і до ранку розмовляли та сміялися.

Коли навчання скінчилося, я засмутилася. Ми з Крейгом так добре пізнали одне одного, і я була в захваті від його дотепних коментарів та невимушеної поведінки. Це був чудовий час.

Але, коли я повернулася додому, робота здавалася мені не такою захопливою, як раніше. На злітній смузі було душно, пасажири грубіянили, і мені дуже рідко випадала зміна з Крейгом. За кілька тижнів я звільнилася.

Деяким речам просто не судилося бути, як-от тій роботі. Якийсь час вона здавалася прикольною, але мені треба було серйозніше поставитися до свого життя. Потрібно було повернутися до коледжу й отримати диплом.

Я вступила до літнього класу й зосередилася на навчанні, хоч і не відмовилася від веселощів. Я відпочивала на вихідних і слухала місцеві гурти зі своїми друзями та однокурсниками. І зустрічалася з Крейгом.

Не впевнена, чи вірю я, що на все в житті є причина. Але я вірю, що деякі речі потрібно зробити. Вірю, що мені потрібно було влаштуватися на роботу до «Midway Airlines», бо як інакше я зустріла б свого майбутнього чоловіка?

Ми з Крейгом разом уже дев'ять років, і п'ять із них одружені. З роками в нас накопичилося багато спогадів, але одні з найзахопливіших – це ті два тижні навчання в Ралі.

«Робота, може, і не прикольна, але переваги чудові!»

І йому досі подобається підколювати мене, згадуючи нашу першу розмову.

– Досі не можу повірити, що ти насправді зателефонувала на роботу, щоб запитати, чи прикольна вона, – жартує він.

– Знаю, це трохи по-дурному з мого боку. Але принаймні я знала, чого шукаю.

– Я також, – переконує він.

– Справді?

– Так. І я її знайшов.

Мелісса Фейс

7

Ненависть із першого погляду

Любов є найсолодшою у світі.

За нею йде ненависть, теж солодка.

Генрі Водсворт Лонгфелло

Роздивляючись наші весільні фотографіі, я завжди посміхаюся. Я пригадую хлопця, якого одного дня сорок сім років тому мій брат привів додому на вечерю. Це було не кохання, а ненависть із першого погляду.

Уперше я познайомилася з ним за кілька тижнів до цього. Усе почалося з телефонного дзвінка до директора моеі школи. Я навчалася у випускному класі й після школи працювала в місцевому ресторані (моя освітня програма передбачала таку роботу).

Того дня я не мала працювати, але місіс Кей (власниця) зателефонувала й залишила повідомлення, що я повинна вийти на заміну одніеі офіціантки. М'яко кажучи, місіс Кей була не найприемнішою людиною. Вона навіть не запитала, чи можу я вийти, просто сказала: «Бути о 16-й годині». Прогул міг вплинути на моі бали в атестаті, тому я не могла відхреститися від ціеі незапланованоі зміни.

Моя мама була справжньою наглядачкою, тому я опинилася в скрутному становищі. Мама чекала мене вдома відразу після занять (я мала допомогти ій приготувати вечерю для всіеі родини). Я намагалася зателефонувати мамі на роботу й попередити, що плани змінилися, але до неі не можна було додзвонитися. На жаль, на той час не було голосовоі пошти. Якщо я не попереджу маму про зміну у своему робочому розкладі, то мені це так не минеться. І якщо я не передам ій повідомлення, то мене буде покарано, незважаючи на виправдання.

Місіс Кей ніколи не дозволяла працівникам користуватися телефоном у робочий час, і я розуміла, що вона не поступиться своіми правилами, хоча це через неі склалася така ситуація. Мені було потрібно заправитися, тож я вирішила спробувати ще раз зателефонувати мамі із заправки. У тата був рахунок у місцевій заправці «Shell», і я могла б там заправитися, а Ед (власник) зняв би кошти з татового рахунку.

Побачивши на заправці замість Еда незнайомця, я здивувалася. Хлопець певною мірою фліртував зі мною: довго заливав у бак бензин, мив лобове скло, перевіряв мастило тощо. Я щосили намагалася змусити його лише заправити автівку і забути про інші послуги, але він продовжував справляти на мене враження. Я намагалася бути ввічливою, але останнім, про що думала тоді, був флірт із незнайомим хлопцем. Він становив серйозну загрозу для моеі роботи і мого завтрашнього побачення на танцях, якщо мене буде покарано.

Зрештою я сказала йому: «Послухайте, містере, я страшенно поспішаю. Мені потрібно на роботу. А тепер, будь ласка, запишіть бензин на рахунок мого батька до книжки рахунків Еда». Звичайно ж, це призвело до ще більшоі затримки, бо хлопець наполягав, що й гадки не має, де ця книга. Тому мені довелося зайти всередину й дістати книжку. Я подумала, що він трохи недорозвинутий. Червона книжка рахунків лежала саме там, де я сказала, за стійкою.

Наступною моею великою помилкою було попросити в нього десять центів для таксофону й також записати це на татків рахунок. Боже праведний! Він почав читати мені лекцію про позичання грошей у незнайомця й верзти іншу маячню. На той час я вже була розлючена й вилетіла вихором із заправки, поспішаючи

на роботу. Я вирішила поговорити з місіс Кей, аби вона дозволила мені скористатися телефоном у приміщенні ресторану.

Зрозуміло, що, затримавшись на заправці, я спізнилася на роботу, а місіс Кей відхилила мое прохання подзвонити з ресторану. Ба більше: вона також сказала, що я маю лишитися допізна і ще й поприбирати. Коли опівночі я повернулася додому, мама була розлючена і, як я й боялася, мене було покарано. Нечемний незнайомець зруйнував мое життя. Я щиро сподівалася, що більше ніколи в житті його не побачу.

Як навмисне, кілька тижнів по тому мама зателефонувала мені, коли я була в школі, і попросила купити додатковий фунт фаршу, бо до нас на вечерю прийде гість. Для мене в цьому не було нічого дивного, але я була зовсім спантеличена, коли того вечора мій брат прийшов зі своїм новим другом Геном, який виявився тим хлопцем із заправки. Я була така розлючена, що хотіла заховатися на кухні, але правила етикету не дозволили мені цього зробити.

Коли вечеря скінчилася, Ген вибачився за всі незручності, які мені спричинив. Потім він став постійним гостем у нашому домі. Настав випускний вечір, ми з моім хлопцем розійшлися, і Ген зголосився бути моім кавалером. З ненависті з першого погляду вийшла історія кохання, результатом якої е сорок один рік щасливого шлюбу й трое чудових дітей. Звичайно, я переконалася, що Ген не такий уже й поганий.

Крістін Троллінгер

8

Мій пристрасний італіець

Мистецтво кохання – це здебільшого мистецтво завзятості.

Альберт Елліс

Багач, бідняк, шахрай, негідник. Доктор, адвокат, індіанський вождь. Ну гаразд, із вождем я ніколи не зустрічалася, але, мабуть, тому, що іх важко знайти в передмісті Нью-Джерсі.

У мене було багато хлопців. Я просто не могла знайти того, хто подобався б мені насправді.

Моя мама колись зауважила:

– Якщо вулицею іхатиме на білому коні лицар у блискучих обладунках, ти скажеш: «Але ж у нього червоне перо на шоломі. А я хочу, щоб було фіолетове!»

Вона не могла зрозуміти, про що я розмірковую. Для неї кохання асоціювалося із вдалою кандидатурою для шлюбу. Вона казала:

– Він навчається в медичному університеті. І байдуже, що він тобі не подобається і т. д.

Чесно? Я боялася нудьги. Я не могла пов’язати свого життя із жодним хлопцем, з яким зустрічалася. Хіба не повинна спалахнути якась іскра абощо? Усі мої кавалери здавалися взаємозамінними – той самий хлопець, лише ім’я інше.

Тоді я вирішила розширити пошуки.

Я вчителювала, тож улітку мала канікули, а отже, відпустку, яку вирішила провести в Європі. Які там були романтичні чоловіки! Я ніколи в житті не бачила, щоб так дивилися на жінок. Можливо, вино чи екзотична місцевість робили їх такими привабливими? Хай там що, потрібно запечатати їх у пляшечки і продавати як сувеніри в аеропорту. Можна розбагатіти на цьому.

Звісно, вересень привів мене до тями.

У перший день навчання до мого класу прийшов маленький італієць. Це не було чимсь незвичним. Я викладала у великій школі в центрі міста, і більшість дітей була з Європи, Південної Америки або Карибів. Перше, що сказав мені цей хлопчик, було: «Знаєте, ви ідеальна пара для мого брата».

Чесно? Я не вперше чула таке від учнів, але я б ніколи не пристала на подібну пропозицію. Це занадто химерно.

Але Рокко не здавався. Не проходило й тижня, щоб я не чула, скільки в мене спільного з його братом. Той хлопчик був непохитним. До того ж інші діти в класі долучилися до нього: «Зустріньтеся з ним, міс Маддалено. Він вам сподобається».

До речі, його старший брат був доволі симпатичним. Рокко приніс його світлину. Було видно, що його сфотографували зненацька. Це був пристрасний італієць приблизно мого віку. Він нагадував мені Джона Траволту в ролі Вінні Барбаріно[11 - Герой популярного телевізійного серіалу «З поверненням, Коттер».].

– Скільки йому років?

– Дев’ятнадцять.

– Дев’ятнадцять? Замолодий для мене. – Мені було двадцять три, майже двадцять чотири. Зустрічатися з молодшими хлопцями було немодно. На той час.

– Але він поводиться як дорослий, – сказав мені його чотирнадцятирічний брат.

Я б і далі зависала з подругами по клубах, але це вже було не так цікаво.

Перецілувавши безліч «жаб» і неодноразово чувши питання «Хто ти за гороскопом?», я вирішила оголосити добровільний страйк проти побачень. Я краще побуду вдома, щось читаючи, аніж обертатимусь серед відчайдушних хлопців у костюмах-трійках на дискотеках.

І мене охопила нудьга. На вулиці була весна, час сплячки минув, і мені потрібно було кудись вибратися. Нічого серйозного, лише для розваги. Навчальний рік добігав кінця. Чи можу я? Чи слід мені? У нас не було нічого спільного. Він був замолодий. Але ж ми лише йдемо на побачення, а не одружуемося.

– Рокко, – сказала я, – твій брат і досі хоче зустрітися зі мною?

Якщо чесно, я не була впевнена, чи старший брат знае про наші розмови з Рокко. Я просто думала, що коли Рокко так наполегливо переконуе мене, то й удома він робить те саме. І не помилилася. Виявилося, що Просперо підсилав своіх друзів до школи, щоб ті оцінили мене. Я простягла Рокко клаптик паперу.

– Передай йому, нехай зателефонуе.

Наше перше побачення відбулося 30 квітня 1977 року. Що я можу сказати? Коли я подивилася йому в очі, то мені здалося, що знаю його все свое життя. Ми довго зустрічалися, перш ніж зрозуміли це. Поруч із Просперо все було веселим. Хоч у нас і було різне походження, але любов до пригод і погляди на життя в нас були однакові. Ми поступово ставали ближчими одне для одного.

Як співалося в пісні, ми дуріли й закохалися[12 - Пісню «Fooled Around and Fell in Love» написав і виконав блюзовий гітарист Елвін Бішоп (1975).].

На нашому весіллі 1980 року Рокко був сватом і виголосив неймовірний тост, приписавши собі заслуги за те, що познайомив нас. Я досі зустрічаю учнів зі свого класу. Вони одружені, мають власних дітей і завжди нагадують, що якби не вони, то я б не познайомилася зі своім чоловіком.

Якби хтось колись сказав мені, що я вийду заміж за старшого брата Рокко, я б реготала як божевільна. Але що я можу сказати? Це найкраще, що я зробила. Відколи я зустріла Просперо, він став моім лицарем у блискучих обладунках. І його перо цілком ідеальне.

Лінн Маддалена Менна

9

Випадкове диво

Не ти знаходиш кохання. Це воно знаходить тебе.

Лоретта Янг

П’ятнадцять років тому я зависала в кантрі-барі «Клуб Паломіно». Мені подобалося слухати різні гурти й танцювати під іхню музику в стилі кантрі-рок. Зазвичай на виступ мого улюбленого гурту «Шайенн» я брала із собою свою подругу. Хлопці грали чудово, і в барі завжди було людно. Ми танцювали під іхні пісні.

Мені найбільше подобався ритм-гітарист. Як на мене, він був найсимпатичніший із гурту. Крім цього, мені подобалися його гра і голос. Так, я запала на нього і завжди шукала його очима, танцюючи на майданчику чи сидячи біля барної стійки. Гурт «Шайенн» частенько грав у тому барі. Я намагалася постійно відвідувати іхні концерти, аби насолодитися музикою і помилуватися моїм улюбленим музикантом. Одне мене бентежило: часто поруч із ним я бачила низеньку білявку, яку вважала його дівчиною або дружиною.

Коли «Клуб Паломіно» закрили, а на його місці згодом збудували житловий комплекс, мені захотілося дізнатися в музикантів, де тепер виступатиме «Шайенн». Але зробити це мені забракло сміливості.

Час минав. Я зустріла хлопця й одружилася з ним. Цей шлюб був помилкою, і зрештою ми розлучилися. Я знову почала ходити по барах, але не зустрічала там нікого пристойного. Та й від інших гуртів я не була у захваті.

Пізніше подруга порадила мені зареєструватися на сайті знайомств. Раніше я про таке навіть не думала. Але заради приколу зареєструвалася. Я пішла на кілька побачень, але потрібного мені чоловіка так і не знайшла. Я була в розпачі, доки якось уночі, повернувшись із бару, який я зненавиділа, не зайшла на сайт. Мене зацікавив імейл від хлопця, і світлина його також сподобалося. Ми почали листуватися, і виявилося, що маємо багато спільного. Тож, коли була можливість, ми щовечора спілкувалися в чаті.

А потім сталося диво. Ми розмовляли про музику. Я розповіла, що мені подобається кантрі і що раніше я ходила до «Клубу Паломіно». Він здивувався і написав, що раніше там виступав. Я не знала, вірити йому чи ні! Він сказав, що надішле мені світлину свого гурту, який грав у тому барі. Подумки я сказала собі: «Так, звісно, надішле він», але сиділа за комп’ютером і чекала на світлину. І раптом на моєму екрані вигулькнула світлина. Він був ритм-гітаристом у «Шайенн»! А з тією низенькою білявкою, яку я бачила поруч із ним в клубі, він одружився, а потім розлучився.

За три тижні ми нарешті зустрілися. На нашому першому побаченні він піднявся на сцену, заграв на гітарі й заспівав перед усіма людьми. Він зробив це для мене. І я попалася на гачок. Хлопець, яким я захоплювалася п’ятнадцять років тому, зараз виступав просто переді мною на нашому побаченні! Я була наче в раю.

Ми були разом упродовж п’яти років, коли вирішили купити будинок. Коли ми туди зайшли, на нас чекав останній сюрприз. Виглянувши з вікна, ми побачили офіс сайту знайомств, завдяки якому й зустрілися!

Жаннет Гарднер

Розділ 2

Справжне кохання

Пригоди на побаченнях

Ризикуйте! Усе життя – це ризик.

Далі за всіх зазвичай іде той, хто має бажання діяти і ризикувати.

Дейл Карнегі

10

Побачення зі швидкістю світла

У світі естетично досконалими е дві речі: годинник і кіт.

Еміль Огюст Шартье

Бліц-знайомства здаються цікавими, принаймні теоретично. Ти записуешся на побачення, сплачуеш певну суму – меншу, ніж можна витратити в ресторані на вечерю на двох (у справжньому ресторані, а не у віконці обслуговування фаст-фуду). Потім ти приходиш на заздалегідь призначене місце – у кав'ярню або в бар – і граеш у гру «Стільчики».

Їі особливість полягае ось у чому: щоразу, коли зупиняеться музика, ти знайомишся з новою людиною. І тоді починаеться побачення.

Прочитавши кілька статей про бліц-знайомства, я захотіла дізнатися про них трохи більше. Не те щоб я насправді хотіла піти на таке побачення, мені просто було цікаво. Гаразд, більше, ніж цікаво, мене приваблювала така можливість.

Отож, я зайшла на сайт однієі компаніі, яка влаштовувала бліц-знайомства. Ця індустрія швидко зростала насамперед через те, що «жаб було забагато, а бальзаму для губ замало». Звичайно, компанія сформулювала це дипломатичніше.

Згідно з інформаціею на сайті, люди цікавляться бліц-знайомствами, бо це швидко і дешевше, аніж послуги шлюбного агентства, і безпечніше, бо можна

самій вирішити, з ким знайомитися. У безпечному місці ти знайомишся з містером або міс Імовірність, але пара виникає лише тоді, коли обоє учасники повідомляють, що зацікавилися одне одним. У цьому разі агентство надає контактні телефони, а потім усе залежить від тебе.

Коштує ця послуга 49 доларів і передбачає дев'ять побачень плюс кава і десерт. Недешево, але, якщо десерт справді смачнючий і шоколадний, – це того варте.

Я читала далі. Ця компанія пропонувала «заходи» для чотирьох різних вікових груп. Найпопулярнішою була група від 25 до 35 років. Запрошення на іхні наступні дві зустрічі були майже розпродані. Також були групи від 30 до 40, від 35 до 45 і 42 з плюсом.

Це навело мене на цікаву думку. Мені слід записатися, вказавши власний вік чи вік чоловіка, з яким я хочу познайомитися? Я так багато чула про стосунки між палкими літніми пані та молодшими від них чоловіками, що відчула спокусу скинути рік чи два і чкурнути до групи від 35 до 45. А якщо не забуду випити ліки і в барі буде темно, то й до групи від 30 до 40.

А може, мені слід знехтувати правилами нашої культури, яка підтримує культ молоді, і гордо записатися в групу 42 з плюсом, сподіваючись, що там на мене чекає ввічливий та імпозантний чоловік, із посивілими скронями і сідницями, як у тридцятирічного хлопця. Так, ніщо людське мені не чуже.

Хоча з моєю вдачею в категорії 42 з плюсом будуть лише дідусі десь близько дев'яноста років, які прийшли, щоб знайти молодших від себе.

Процес простий. Ти з'являєшся у відведеному місці й отримуеш бедж з іменем, першою літерою прізвища та власним номером, а також секретну картку для відповідей, якщо ти захочеш із кимось зустрітися знову. До речі, якщо тобі забракне слів – скористайся списком фраз, якими можна почати розмову, і все піде як помащене.

Жінки сідають за маленький столик на двох (кожна за свій), і приблизно що дев'ять хвилин до них підсідає новий містер Імовірність і починае теревенити. Організатори подають сигнал, і чоловіки змінюються. Дев'ять хвилин? З одними чоловіками вони видаються вічністю, а з іншими – миттю. Але ж це бліц-знайомства, то ж усі побачення – короткі.

Мені не дуже зрозуміла ця система зі столами. Чому чоловіки мають кружляти, а жінки – сидіти й чекати, доки іх оберуть? Якщо в тебе довге волосся, пухкі червоні губи й пишні груди, очевидно, тебе оберуть. А щодо решти? Раптом ніхто не підсяде? Ти зможеш підвестися і притягти собі когось? Чи витягнеш книжку і вдаватимеш, ніби помилково забрела на цю зустріч?

Навіть якщо до тебе не підсів містер Той Самий – не все втрачено. Організатори дозволяють підійти до чоловіка, який тобі сподобався, під час перерви або після заходу. Але пам'ятайте: переслідування – це злочин.

Востанне я була на побаченні, коли потонув справжній «Титанік» – не в кінофільмі. Тому я дедалі більше цікавилася бліц-знайомствами. Не хочу

говорити «була у відчаї» – це жахливо. Я вже дістала свою кредитку й збиралася заповнити електронну форму, коли раптом щось помітила. Маленьким шрифтом було написано, що за кожного чоловіка, якого зареєструєш, організатори надають знижку в 10 доларів. Тобто якщо я приведу п'ятьох чоловіків, то взагалі можу не платити. Навпаки, мені ще й дадуть долар.

Дзвоники в моїй голові почали стихати. По-перше, якби я знала п'ятьох самотніх чоловіків, яких не соромно було б привести на подібний захід, то хіба потрібні були б мені ці бліц-знайомства взагалі? По-друге, стало зрозуміло, що співвідношення чоловіків і жінок не на мою користь.

Проте наперед ніколи не знаєш, що станеться. Можливо, за чашкою кави мені зустрінеться містер Не Зовсім Той або принаймні містер Не Зовсім Бридкий у Тьмяному Світлі. З іншого боку, за 49 доларів можна купити півтора пакунка корму для котів, якого Томасові вистачить на цілий місяць. І доки в цьому будинку я єдина маю великий палець, щоб відкрити котячу консерву, я знаю, що він ніколи мене не покине.

Отже, мій вибір звівся до того, чи годувати мені одного великого, товстого, не дуже розумного рудого смугастого кота, чи отримати шанс зустріти містера Того Самого. Кіт або чоловік? Чоловік або кіт? Що ж, усе просто.

Томасе, ходи сюди. Час почухати тобі животик. Ти мій розумнику.

Гарріет Купер

11

Перше побачення, перше пошкодження

Вибачають, доки кохають.

Ларошфуко

«Бах!» Не цей неприємний звук удару металу об метал я хотіла почути, виїжджаючи з місця свого найнезвичайнішого й багатонадійного першого побачення.

Я вискочила з машини і спробувала оцінити ушкодження в цілковитій темряві. Я зрозуміла, що врізалася в «Мустанг» 1988 року, який належав моєму кавалерові. О ні! Я не могла повірити в те, що щойно скоїла! Я поплелася до його дверей, з острахом очікуючи, що буде, коли зізнаюся в скоєному. Я постукала і, поки він не відчинив двері, прокручувала в голові події, які передували цій миті.

Вечір почався чудово. Мій партнер із лабораторії у фотогуртку зрештою запросив мене на побачення. Він мені справді подобався: здавався щирим і

турботливим, але водночас розумів жарти й сам непогано жартував. Однозначно, мій хлопець.

Я жила поза межами кампуса, тож приїхала до його гуртожитку і лишила свою машину там, а він повіз нас у кіно на своєму «Мустангу». Він дуже пишався своєю машиною. Ми вільно спілкувалися про безліч речей: від наших занять із фотографії до схожих дитячих спогадів. Я була щаслива.

Урешті-решт ми під'їхали до кінотеатру, але той здався нам безлюдним. Я подумала, що нам не пощастило і кінотеатр зачинений, але мій кавалер вирішив перевірити. Звичайно, його оптимізм переміг: було відчинено! Ми придбали квитки і зайшли всередину, але в залі нікого не було! Ми фактично були єдиними глядачами, окрім квіткаря і кіномеханіка (якщо чесно, я б не здивувалася, якщо б це була та сама людина). Отож, ми вмостилися і втупилися в екран. І тоді почалися веселощі.

На половині фільму екран почав мерехтіти і ми почули хлопок, наче зламався проектор. Перед очима був білий екран. Мій кавалер вирішив дізнатися, у чому проблема, і познайомився з кіномеханіком. Нам провели екскурсію проекційною кімнатою, і ми насолоджувалися тим, що мали змогу роздивитися зсередини – як показують фільми.

Мушу визнати, це було весело. А ще цікавіше було спостерігати, як мій кавалер діяв у складній ситуації. Насправді я почала ним захоплюватися. Ми додивлялися кінофільм, а я думала: можливо, у нас є шанс, можливо, ми одружимося і народимо купу допитливих дітей, які бачитимуть у житті можливості, а не проблеми. Я вже уявила молодшого сина, який розбирає мій блендер і створює машину часу…

Але, звісно ж, я забігала вперед. До того ж я не уявляла, як трагічно (для «Мустанга») судилося закінчитися нашому побаченню. Отже, кіно скінчилося, і ми поїхали до гуртожитку, весело теревенячи, не усвідомлюючи, яка катастрофа на нас чекає.

Ми побажали одне одному на добраніч – і бац! Я стукаю до нього, щоб повідомити, що пошкодила його чудову машину. Я була впевнена, що цим зведу нанівець свої шанси. Але він відчинив двері і здивовано поглянув на мене, бо кілька хвилин тому ми попрощалися. Я боязко зізналася у своєму злочині, схилила голову і чекала найгіршого.

Але нічого страшного не сталося. Натомість цей терпеливий хлопець пішов подивитися на машину, швидко кинув на неї поглядом у цілковитій темряві й сказав, що все гаразд. Я була шокована. І також мене брала цікавість. Моя реакція була б кардинально іншою, якби ми помінялися місцями. Я б заламувала руки і голосно верещала, а він лише стояв і посміхався, а також заспокоював мене. У цю мить я зрозуміла, що знайшла хорошу людину.

Вгадайте, що було далі? Якимсь чином, попри всі мої вади, він також щось розгледів у мені. Два роки по тому ми їхали в тому самому «Мустангу» з табличкою «Молодята», яка прикривала трохи подряпаний і зігнутий бампер. Відтоді минуло вже вісімнадцять років, і хоча в нас більше немає «Мустанга», проте є багата історія стосунків, сповнених веселих пригод, є двійко чудових хлопців-близнюків і майбутнє, яскравіше за будь-який блискучий хромований бампер.

Ліза Тіффін

12

«Банда доберманів»

За годину гри про людину можна дізнатися більше, ніж за рік спілкування.

Платон

О Ренді! Власниця жагучих очей і гладкої, як мармур, шкіри. Ренді, чорне волосся якої могло звести з розуму будь-якого чоловіка. Ренді – жінка-вихор. І одного чудового вечора 1972 року Ренді обрала мене.

Вона обрала мене серед щонайменше двохсот відчайдушних парубків Лос-Анджелеса, які платили чималі гроші, щоб посидіти в поганенькому ресторані, ділячись один із одним своїми надіями і мріями. Усе почалося з кивка, потім – комплімент стосовно моєї посмішки, проказаний голосом, що розтягував кожен голосний звук. Потім Ренді схвально висловилася про мої очі, а після того, як ми перекинулися кількома реченнями, відважила комплімент моєму розумові. «Ліга плюща»[13 - Асоціація восьми найстаріших американських університетів.], – промуркотіла вона, коли я відповів, де навчався, а її витончені пальці торкнулися моєї руки. Уесліанський університет не входив до складу «Ліги плюща», але я не встиг її виправити, бо Ренді швидко повідомила, що також здобула престижну освіту.

Вона запросила мене до себе на вечерю в наступну п’ятницю. Ренді хотіла приготувати щось вишукане. Тепер я розумів, що це витончена особистість, і я міг би поєднати наші долі разом, тож протягом усього тижня мріяв про шалену пристрасть, яка на мене чекала.

П’ятниця. На вулиці була мжичка – ідеальна погода для тихої вечері на квартирі Ренді. Але вона не приготувала ніяких закусок. Щогірше: її кухня виглядала бездоганно, без жодних ознак процесу приготування їжі. Ренді завела мене до спальні, у якій пурпурові стіни пасували до покривала на ліжку. «Ось», – сказала вона, вказуючи на щонайменше дюжину дипломів у рамках, що висіли на стіні. Вона й справді здобула «дорогу» освіту. Щоправда, це були тижневі курси з різних академічних спеціальностей, про що свідчили: диплом про проходження семінару «Безстрокові вклади у фінансових організаціях», сертифікат Академії збагачення «Бельфонтан», диплом Інституту кулінарних мистецтв і літньої школи гуманітарних наук. Я сказав, що вражений, а мої очі блукали від її високих підборів до дзеркал на стелі.

Ренді стисла мою руку. «Спочатку я б хотіла подивитися кіно», – сказала вона і додала, що поруч є кінотеатр. Показували фільм «Банда доберманів» – нудотне кіно про тренера собак, який навчив доберманів грабувати банки. У

кожного добермана було прізвисько відомого злочинця: Бонні, Клайд, Малюк Нельсон, Красунчик Флойд, Діллінджер. Коли фільм закінчився, хтось незадоволено вигукнув. Я б також долучився до нього, але зосередився на буркотінні у своєму шлунку. В очікуванні на вишукані страви Ренді я пропустив ланч.

Ми приїхали до квартирного комплексу Ренді й витратили десять хвилин, аби знайти місце, щоб припаркуватися. Дощ припустився, але вона хотіла показати мені все навколо, особливо бар, де було людно. «О, вечірка, – промовила вона без жодного здивування. – Зайдемо на хвильку». – І Ренді зайшла в скляні двері, доки я встиг щось відповісти. Коли я попрямував за нею, якийсь здоровань у відкритій сорочці із золотим ланцюжком на волохатих грудях почав вимагати в мене десять доларів. Десять доларів у 1972 році! «Хлопці платять за вхід», – пробубнів він. Я вирішив почекати біля дверей, гадаючи, що Ренді повернеться швидше, ніж цей бик викине мене під дощ. Коли Ренді знову з'явилася, то тримала напівз'їдений французький сендвіч, соус із якого капав на підлогу.

Вона запитала: «Ти не хочеш залишитися?»

Я пробурмотів: «Я гадав, ми йдемо до…»

«Я хочу піти на вечірку, – перебила вона. – Тоді можемо попрощатися. – Ренді простягла руку із залишками французького сендвіча. – На добраніч, молодчику». – Уся чуттевість зникла з її обличчя, наче вітаміни з несвіжого апельсинового соку. За мить Ренді вже не було.

Щонеділі мій домовласник улаштовує безкоштовний бранч[14 - У США та Європі вживання їжі, що об'єднує сніданок і ланч, – між 11-ю годиною ранку і 16-ю годиною дня.]. Приходило щонайменше десятеро людей, аби поїсти лосося з вершковим сиром і бубликами. Хтось запитав мене, як я провів вихідні. Я почав розповідати історію про Ренді, але після трьох речень почув, як відбивалося луною: «Ліга плюща». – «Ліга плюща». «Обід». – «Обід». «Дзеркала». – «Дзеркала». «Дипломи». – «Дипломи».

Але це було не відлуння. Хтось і далі провадив, коли я зупинився. «Погане кіно». «Вечірка». «Десять доларів». Хтось біля кавової машини на протилежному боці кімнати розповідав іншій групі сусідів, що відбувалося на його побаченні вчора ввечері.

«Вибач, – звернувся я до оповідача, – ти зустрічався з дівчиною на ім'я Ренді?»

Звичайно, це була вона. Джонатан ознайомився зі світом Ренді й усіма тими пурпуровими стінами, дипломами і дзеркалами. Його також не пригостили обідом. Натомість – відгадайте – вона хотіла подивитися «Банду доберманів». Джонатан повернувся додому голодний. Я заповажав його, бо він також відмовився платити десять доларів за вхід на вечірку, а ще визнав, що Ренді віддала б перевагу йому, а не мені, бо Корнельський університет, у якому він навчався, входить до «Ліги плюща».

Завдяки цьому спільному досвіду спілкування з Ренді ми з Джонатаном потоваришували. Разом гуляли Лос-Анджелесом, робили спільні вкладення, а

також пішли на подвійне побачення із жінками, які насправді хотіли вечеряти, коли стемніє. Десять років по тому я танцював на його весіллі.

Хоча від нашого знайомства з Ренді минуло вже понад тридцять років, ми з Джонатаном і досі у захваті від неї. Вона була особливою. Кожен, хто здатен дивитися «Банду доберманів» два вечори підряд, має володіти якоюсь унікальною рисою, що відрізнятиме його від нас. Гав!

Ентоні Дж. Мор

13

Онлайн-знайомства

Чому б не ризикнути? Хіба від цього не отримують результатів?

Френк Скаллі

– Я не хочу ні з ким зустрічатися. У мене чудове життя. Чоловік лише все заплутає. До того ж чи не думаєш ти, якщо Бог схоче, аби я вийшла заміж, то пошле мені саме ту людину в саме той час?

Моя подруга скептично дивилася на мене крізь пару від чашки з капучино.

– Тобі коли-небудь спадало на думку, – запитала вона, – що Бог хоче, аби ти шукала ту людину? Звісно, у тебе є кар'єра вчителя, будинок, біглі[15 - Порода собак.] і незалежність. Можливо, гарні стосунки додадуть іще розкоші у твоє чудове життя.

Я закарбувала цей вислів глибоко у своїй пам'яті. Кілька наступних тижнів я час від часу згадувала його, вивчала й молилася про це. Одного дня під час цього ритуалу я помітила, що слова моєї подруги пустили коріння в моїй душі й поширилися, як м'ята в саду, отже, ігнорувати їх більше не можна було. Я згадала про Авраама. У Біблії говорилося, що він послав свого слугу на пошуки дружини для свого сина, Ісаака. Авраам не сидів склавши руки і не чекав, доки у двері його намету постукає молодиця. Його план передбачав обдумані дії.

– Гаразд, Господи, – взялася благати я, – якщо ти хочеш, аби я шукала чоловіка, то скажи мені, будь ласка, де і як розпочати пошуки, бо я припускаю, що бари, нічні клуби – не твої улюблені місця.

Повернімося в 1970 рік. Мені було шістнадцять, і в усьому, що стосується флірту й побачень, я була геть нетямуща. Єдиною порадою від мами стосовно хлопців було: «Ніколи не дзвони хлопцеві по телефону! Ти ж не хочеш, аби він думав, що ти нестійка?»

Нестійка, як що? Як драбина?

Хоча я й не була згодна зі своєю мамою, але до її поради все-таки прислухалася. Настала нова ера. Мантра 60-х про вільне кохання досі виникала в дискотечному середовищі; жінки палили свої бюстгальтери в багаттях четвертого розміру; а сигарети «Вірджинія Слімс» проголошували: «Ми стали ще довші, крихітко». А я сиділа, застигла в часі, зі своїм рожевим телефоном принцеси й чекала, доки зателефонує принц. Протизаплідні пігулки дали жінкам свободу, але я вважаю, що свободу насправді дав мікрочип. Мама казала мені не телефонувати хлопцеві, але ж про імейл вона ніколи нічого не казала.

Тепер швидко повернімося у двадцять перше століття. Саме тут почалися мої пригоди з онлайн-знайомствами, де можна ініціювати знайомство незалежно від того, якої ти статі. Я вирішила, що не сидітиму перед рожевим комп'ютером принцеси, доки на електронній пошті не з'явиться іконка: «У вас є повідомлення!» Я вирішила: коли натраплю на привабливу анкету, то без жодних сумнівів перша надішлю імейл. Анонімність кіберпростору дала мені можливість спілкуватися з людьми, не розкриваючи свого імені чи адреси, доки я не відчую себе комфортно, якщо й узагалі доведеться їх розкривати.

Я почала спілкування, одночасно збуджена та налякана цією добровільною подорожжю. Іноді після того, як я ініціювала знайомство, мій перший імейл був і останнім. Це дало мені уявлення про фактори ризику, який чоловіки відчували на собі мільярди років. Це невесело. Однак, усвідомивши ці ризики, я натрапила на кількох цікавих людей, і це пояснювало, чому я ніколи не зустрічалася на першому побаченні за обідом. Мені потрібно було бути впевненою, що я зможу швидко відступити, якщо нам не буде про що розмовляти або якщо він захоче весь вечір обговорювати свою пристрасть до голих мотоперегонів на Алясці. З цих причин і тому, що люблю гарну каву, я вирішила для перших побачень обрати кав'ярні. Проте спочатку я встановила деякі правила. Навіть незначний натяк про колишню дружину, дружину, яка живе окремо, або про підлого адвоката дружини були підставами для того, щоб я замовила каву із собою і пішла геть.

Я зустрічала безліч чоловіків, які, здавалося, могли говорити лише про свої зруйновані шлюби та дітейпоганців. У цих чоловіків було стільки емоційного багажу, що вони мали б найняти власного носія. Такі люди були подібні, але я стикалася також із неймовірними диваками. Візьмімо, наприклад, чоловіка, який зателефонував мені після недовгого онлайн-спілкування. Упродовж нашої розмови я зауважила, що мене вразила його байдужість до різниці у віці між нами – я була старша за нього. Він відповів: «О, це мене заводить. До того ж те, що ти вчителька, – доволі виграшна ситуація. Знаєш, ти наче хтива старша вчителька». Я пробурмотіла, що мені потрібно перевірити роботи своїх учнів, і поклала слухавку. Мені відразу ж захотілося прийняти душ.

Інший чоловік, побачивши два дерев'яні контейнери з прахом моїх померлих песиків, заявив, що я є членом сатанинської секти поклоніння тваринам. Також він додав, що я не можу однаково любити тварин і людей, тож маю обирати. І я зробила свій вибір. Я зі своїми біглями помахала йому на прощання, і він поїхав.

Одного дня я натрапила на анкету і фотографії чоловіка, із яким, мені здавалося, я маю багато спільного, тож я надіслала йому імейл. За п’ять хвилин я отримала відповідь, у якій він зазначив, що хоч я й «доволі мила», але, на жаль, для нього занизька. (Мій зріст – метр шістдесят два.) Той чоловік був високим, а жінка його мрії мала бути принаймні метр сімдесят. Мені здалося це настільки абсурдним, що я вирішила відповісти йому. На цей час мій сарказм уже працював на повну. «Ти здався мені професіоналом, тож я здивована, що тебе турбує настільки тривіальне питання, як зріст. Мабуть, у тебе самого дуже багато недоліків, адже ти такий високий». Скажу лише, що він відповів такою тирадою, яка могла б конкурувати з промовою Муссоліні з балкона.

Щодо фізичних якостей: добре роздивитися в онлайні чиюсь зовнішність було неможливо. Деякі фото були розмиті, на інших була зображена лише половина обличчя, а решта світлин була настільки похмурою, ніби їх робили перед входом у кімнату, у якій виконують смертний вирок. З іншого боку, я бачила фото чоловіків із випнутими біцепсами, кубиками пресу і густим волоссям, які пізніше виявлялися копіями Джорджа Констанца[16 - Герой американського телевізійного серіалу «Сайнфелд», якого описують як «невисокого, присадкуватого, недоумкуватого лисого чоловіка».]. Мені хотілося сказати цим чоловікам: якщо ви вже в зрілому віці й у вас зникло волосся – на ці зміни потрібно дивитися як на ознаки досвіду й мудрості, а не намагатися розпочати стосунки під фальшивими анкетами. До того ж мені хотілося кричати: «Будь ласочка, не зачісуйте волосся на залисину! Від цього ви не виглядаете молодшими!»

Незважаючи на такий досвід, я тішуся, що розпочала цю пригоду онлайн-знайомства. Я випила багато кави, але зазвичай це була лише пінка на капучино. У червні 2007-го я побачила анкету чоловіка, який був відданим християнином, жив лише за п’ятнадцять миль від мене і ніколи не був одружений. Заінтригована, я вже збиралася надіслати йому імейл, але, поклавши пальці на клавіатуру, побачила це. Йому було сорок п’ять, а мені п’ятдесят три. Цілих вісім років простяглося між нами. З досвіду я знала, що чоловікам під п’ятдесят зазвичай не цікаві жінки, які перетнули цю лінію. Я вирішила не розчаровуватися й не написала йому.

Два дні по тому я отримала імейл. Відкривши скриньку, я здивувалася. «Це ж він! – вигукнула я, хоча, крім моїх собак і Господа, ніхто мене не чув. – Це той неодружений-сорокап’ятирічний-християнин-за-п’ятнадцять-миль-відмене!» Я відповіла йому, і наше листування розпочалося, потім додалися телефонні розмови. За тиждень до закінчення моеі підписки на сайті знайомств (я вирішила іі не подовжувати), 30 липня 2007 року, ми зустрілися, домовившись випити лате з булочками. Ми без проблем упізнали одне одного, тому що обоє викладали своі фотографіі. Ми проговорили кілька годин і вирішили зустрітися знову, потім знову і ще раз знову. Ми повільно пізнавали одне одного й ставали друзями. Мене вразила його доброта, повага, з якою він до мене ставився, а також те, що йому подобалися моі песики. Ми мали спільні інтереси й поблажливо ставилися до того, що нас відрізняло.

На Різдво 2008 року він освідчився мені, а 4 квітня 2009 ми одружилися.

Усе це сталося завдяки тому, що ми вирішили вийти за межі звичного і традиційного, довірилися Господеві й ризикнули пройтися оптоволоконним

кабелем онлайн-побачень, на відстані безлічі гігабайтів від мого рожевого телефону принцеси.

Лорель Гаусмен

14

Мое останне побачення з Веронікою

Людина щаслива не через певний збіг обставин, а через певний набір поглядів.

Г’ю Даунс

Це було дурістю. Найбільшою дурістю, яку я зробив. Можливо, найбільшою дурістю, яку колись скоїла людина. Ніхто в коледжі не знав про Тисл. Це була таємниця, на яку ніколи не мало пролитися світло, а від думки про те, що хтось колись довідається про неї, я зіщулювався.

Чи можете ви мене звинувачувати? Тисл – це місто лісорубів, жалюгідний клаптик землі, де машини були потрощені, у людей бракувало зубів, а їхні стрижки були ніби доопераційними перед лоботомією. Це була безладна, широка місцина при дорозі, де лісоруби пили пиво й рубали дерева, а сумні жіночки з подвійними іменами заводили балади, скаржачись на невірних чоловіків і непросте життя. Останне, чого я хотів, – це щоб хтось із моїх друзів із коледжу дізнався неприємну правду: Тисл – мое рідне місто.

Тоді ви спитаете: нащо я розповів це Вероніці? Я можу відповісти лише так: не знаю.

Моя дівчина Вероніка була привабливою. Жодних сумнівів. Вона була елегантною і високою, із темним волоссям і дорогою стрижкою унісекс. Як не дивно, але мене зачарувала не її врода.

Вероніка походила із заможної родини. У неї був гардероб із сукнями від «Діор» і безлімітна кредитна карта. Але й не гроші мене привабили.

Найбільше я був уражений її розумом. Вероніка була розумницею, відмінницею, президентом класу і завзятою активісткою захисту навколишнього середовища. Вона вживала такі слова, від яких у мене аж мороз пробігав по шкірі.

Отже, я закохався в неї. Деякий час я був на сьомому небі. Хоча, дізнавшись про Вероніку трохи більше, я спустився на нижчий щабель.

Розумієте, у неї був свій темний бік: напружений, невдоволений, стурбований і іноді грубий. Коли вона сердилася, то могла так подивитися, що ставало моторошно.

Але мені подобалося бути з нею. Щовечора я сидів із нею поруч у бібліотеці, коли вона читала фундаментальну, сповнену глибоких ідей літературу. Вайтгед. Камю. Сартр![17 - Вайтгед – британський математик, логік, філософ і педагог. Камю – французький романіст, філософ, публіцист. Сартр – французький філософ, драматург, письменник.]

Уся та ліберальна течія, напевно, викликала серйозне викривлення часу у моїй свідомості, бо саме тоді я розповів їй про Тисл.

Вона насупилася й сказала:

– Що? Ти, мабуть, жартуеш.

– Боюся, що ні, – відповів я.

– Тисл? Звучить майже антропологічно, наче африканське плем'я абощо.

Вочевидь, Вероніка не була позитивно налаштована. Її брови вигнулися дугою, коли я змальовував жінок, які жують тютюн, і білявих дітей. Коли я розповів про знайомих, які кинули навчання в сьомому класі задля участі в ралі вантажівок, вона відразливо скривилася.

– Ти обдурив мене, – промовила вона. – Я гадала, ти розумніший.

– Усе не так погано, – пояснював я.

– Але звучить жахливо, – сказала вона. – І я хочу, щоб ти взяв мене із собою на ці вихідні, аби я побачила все на власні очі.

Погані знаки були скрізь, але якби я їх тоді побачив.

– Ти впевнена? – запитав я. – Я про те, що це жахлива Середня Америка.

– Звичайно, я впевнена. Цікаво подивитися, як там живуть люди.

Її неможливо було зупинити. Хай там як, але я мав довести, що Томас Вулф помилявся: вороття додому е, особливо коли хтось тримае ножа біля твоіх ребер[18 - Томас Вулф – американський письменник, автор книги «Додому нема вороття».].

Шлях до міста був довгий. Вероніка постійно скаржилася. Коли ми приіхали, біля дверей нас зустріла моя мама, вдягнена у свою звичайну сукню з квітковим візерунком, із пов'язаним через шию білим фартушком. Вона поцілувала мене в обидві щоки, а потім узяла мене за руку й відійшла, наче оглядала, чи не пошкоджено товар.

– Мамо, ти сьогодні гарно пахнеш, – сказав я.

– Ти так говориш, ніби в інші дні я пахну погано? – запитала вона.

– Ні, я просто кажу, що запах приемний. Ти чекаеш на когось особливого?

Вона засміялася.

– Ах ти ж дурнику.

Вероніка тицьнула мене в ногу.

– Ой, – промовив я, – де ж моі манери? Мамо, це Вероніка.

Мама пильно подивилася на неі, стиснувши губи.

– Господи милосердний, – сказала вона, – ця дівчина напівготовий маленький пончик, і хлопець мае вкритися тефлоном, аби вона не пристала до його пательні.

Я зашарівся і промовив:

– Мамо, пригальмуй.

Вероніка звела на мене довгий і проникливий погляд.

– «Пригальмуй?» – запитала вона. – Ти щойно сказав «пригальмуй»? – Я відчув, як почав бліднути.

Ми пройшли крізь кухню, де готувалася вечеря. На всіх чотирьох конфорках стояли казанки, цокав таймер, а кожен дюйм столу був укритий іжею.

Однак Вероніку це не вразило. На іі обличчі було написано: «Під цим дахом мешкае на сто відсотків біла родина, яка, імовірно, походить від шлюбів між двоюрідними братами й сестрами».

Наша вітальня була оформлена в стилі «смітник». Кам’яний камін, кавовий столик із примірниками журналів про риболовлю та полювання, а над каміном висіла голова оленя. Навпроти телевізора спав батько, збоку схожий на корову, яку накачали седативними препаратами.

– Вставай, Арнольде! – гукнула мама. – У нас гості.

– Я встав, – пробурмотів тато, виймаючи з кишені вставну щелепу.

Батько був одягнений як для вечері. І для роботи, якщо доведеться. На ньому була синя сорочка з рукавами, які наче відірвало динамітом, джинси і грубі чорні черевики – він усюди носив таке вбрання.

Я зайшов до кухні перевірити, як там вечеря. Коли я повернувся, Вероніка з татом щось завзято обговорювали.

– То чим ви заробляете на життя, містере Геблі? – запитала вона.

– Я лісоруб.

«О ні, – подумав я. – Зараз почнуться проблеми». Я відчув, як усередині все почало перевертатися догори дригом, як «Титанік».

– Лісоруб? – перепитала вона. – Це правда?

Батько знизав плечима.

– Це не таке вже й велике діло. Воно й наполовину не таке захопливе, як звучить.

З кухні вийшла мама, тримаючи в руках довгу виделку.

– Не давай йому себе збити з пантелику, дорогенька, – сказала вона. – Цей чоловік обожнює рубати дерева. Він зайде так далеко, що зрубає все до останнього деревця, якщо його не спинити.

Посмішка Вероніки була схожа на свіжий шрам на місці рани.

– То ви говорите, до останнього деревця?

– О, я люблю запах тирси, – сказав тато. – До того ж хтось має рубати дерева, доки ті кляті захисники природи не прикриють це діло.

І це спрацювало. Не сказавши нічого, Вероніка схопила свою куртку і попрямувала до дверей.

– Зачекай! – прокричав я, але було занадто пізно. Вона всілася за кермо моеі вантажівки і помчала геть, зникаючи в хмарі пилу.

Минуло трохи часу, доки не розвіявся мій смуток. Приблизно хвилин п’ять. Тоді я взяв пиво і сів навпроти телевізора. Показували приголомшливий поединок із реслінгу. Боець у костюмі зміі заплигнув на шию супротивникові. Я розслабився і посміхнувся, відчуваючи, що нарешті я вдома.

Тімоті Мартін

15

Мій найгірший – і найкращий – Великдень

Великдень детально розкривае красу, рідкісну красу нового життя.

С. Д. Гордон

Завжди кажуть: «Усе стаеться тоді, коли цього очікуеш найменше». Я ніколи в це не вірила. Особливо в Лос-Анджелесі. Я прожила тут десять років, і за цей час побачення були одним із моіх улюблених – і не дуже улюблених – хобі.

Після кількох невдалих побачень – із хлопцем, який розповів, що вживае кокаін («лише раз на три місяці»); із хлопцем, який оговтувався після недавнього розриву стосунків («хоча ми знову можемо з нею бути разом»); із

хлопцем, якого я запросила на вечірку, де він фліртував із кожною дівчиною, але не зі мною («Я чудово провів час», – сказав він. Звісно, я ж власноруч влаштувала йому бліц-знайомства), – я вирішила, що з мене досить. І все це сталося того самого тижня. Для Лос-Анджелеса це типово. Тут переважає кількість побачень, а не якість, тож я втомилася від цього. Вирісши на заході США, я дивувалася, де ж усі чоловіки із західними манерами? До переїзду в Лос-Анджелес у мене був хлопець, і тепер я була переконана, що всі ці ганебні побачення були мені відплатою за те, що десять років тому я розбила його серце.

Також кажуть, що можна познайомитися через спільних друзів. Але знаєте що? Усі три попередні випадки доводять, що це помилкове твердження.

Останне побачення, на якому хлопець з усіма фліртував, відбулося на Великдень, на великодньому бранчі. Ми з моїм кавалером познайомилися в церкві, але його поведінка була вочевидь не християнською. Торік я не ходила на побачення під час посту і тепер думала, чому цього року не вчинила так само.

Увечері того ж дня мої друзі-нехристияни збиралися повечеряти, як робили це щонеділі. Але після вищезгаданого опинитися в компанії було найменшим, що я хотіла. Проте я вже була вдягнена, тож мені не залишалося нічого, як піти. Я подумала: «Чому б ні?»

Через годину я припаркувалася перед рестораном і зателефонувала своїй подрузі Кортні. Я вагалася, чи заходити мені всередину. Тоді мені було простіше поскаржитися на свій день, аніж піти на вечерю.

– Я більше ні з ким не зустрічатимуся, – сказала я Кортні. – Це дуже важко. Я ліпше зосереджуся на письменстві, – додала я.

– Так, але писати теж важко, – промовила Кортні. – Хоча ти й досі це робиш.

«Це правда», – подумала я.

– Просто забудь про них, викинь їх із пам’яті, – провадила подруга. – Знаєш, на все, що стається, є причина, і десь на тебе чекає кращий хлопець, ніж той фліртувальник, який нюхає кокаїн або прагне, щоб його колишня повернулася.

Я засміялася, бо знала, що вона має рацію.

Отже, я вирішила зайти до ресторану, але раптом згадала, що залишила своє водійське посвідчення в аптеці на іншому боці міста, яка зачинялася за півгодини. Я поїхала, щоб забрати документи, а потім повернулася до ресторану, гадаючи, що гіршої ситуації й уявити не можна, бо я спізнилася аж на годину.

На парковці ресторану я впізнала одного хлопця. Його звали Тайлер, ми були знайомі близько шести років, і колись я була в нього закохана. Він запросив мене перехилити чарчину. Пропозиція була спокуслива, але на мене чекали друзі, і я хотіла з ними зустрітися, тож я відмовилася. Подумки я подякувала Богові за силу духа і зайшла всередину.

У ресторані я побачила Пола, з яким познайомилася кілька років тому. Він був із тих людей, яких зустрічаєш – і одразу виникає «хімічна реакція», але через те, що ніхто з вас не вільний, ви домовляєтеся бути на зв'язку, але не спілкуєтеся. Проте він був тут сам. Ми поговорили кілька хвилин, і він сказав мені, що, перед тим як піти, знайде мене. Домовилися.

Я знову подякувала Богові за свою гідну поведінку і нарешті дійшла до своїх друзів. Після того як ми трохи потеревенили, до нас підсіли дівчина і хлопець, які мені були незнайомі. Хлопця звали Девід. Він сів коло мене, і через деякий час ми вже без упину говорили. За кілька хвилин Девід уже мені сподобався – просто він був таким… нормальним: не фліртував із кожною дівчиною в залі, не розмовляв про колишніх і кокаінові звички. Я не могла згадати, коли востанне могла так швидко відчути симпатію до когось.

Однак я не розуміла, чи зустрічався Девід із тією дівчиною, з якою він прийшов. Якщо так, то я припинила б нашу розмову, тому що була на ії боці під час бліц-знайомства, яке влаштував собі мій кавалер із церкви. Тож я запитала Девіда, і він відповів, що вони лише друзі. Фух!

Ми з Девідом згадали, що вісім місяців тому вже зустрічалися на вечірці з нагоди дня народження нашого спільного друга. У мене навіть було групове фото, на якому був і він. Також з'ясувалося, що кілька місяців тому ми були на одній геловінській вечірці, але тоді одне одного не бачили (на той час у мене був хлопець, тож інших кавалерів я не розглядала). Зрештою ми з Девідом зрозуміли, що маємо одного найкращого друга – Джеремі.

Я запропонувала написати Джеремі есемес-повідомлення і розповісти, що ми познайомилися. Під час посту я не писала есемески, тож це було моїм першим повідомленням. Джеремі швидко відповів. Я повернула свій телефон так, щоб ми з Девідом одночасно змогли прочитати есемеску. («Вау! Я саме думав про те, щоб вас звести. Здається, він твій типаж».) Я не знала, хто більше зашарівся – я чи Девід.

– Колись ми розповідатимемо цю чудову історію нашого знайомства, – сказали ми одночасно, трохи збентежені, але заінтриговані.

Джеремі також написав Девідові есемеску, у якій запитав, як ми познайомилися. «Єврейське побачення»[19 - Побачення для евреїв із метою створення повноцінної еврейськоі сім'і, заснованої на справжніх еврейських цінностях і традиціях.], – жартома відповів Девід. Смішним було те, що минулого тижня я справді казала Джеремі, що збираюся на еврейське побачення, бо моя знайома християнка так вийшла заміж. Джеремі навряд чи здогадувався, що Девід жартував. (Джеремі, якщо ти зараз це читаеш, то таемницю викрито.)

Тоді Джеремі написав мені: «Ти на еврейському побаченні, хоча сама католичка? Ще й на Великдень? Це взагалі дозволено?» А я подумала: «У Бога чудове почуття гумору». Врешті-решт, Великдень – це час, коли все відроджуеться.

Тепер, багато років по тому, я згодна, що люди мають рацію. Усе стаеться тоді, коли цього очікуеш найменше. Після моіх тривалих стосунків із хлопцем із коледжу я ніколи не думала, що зможу знову знайти кохання. Але,

зустрівши Девіда, я зрозуміла, що зможу. І знайшла. Через кілька місяців, коли ми почали зустрічатися, я сказала Девідові:

– Дякую, що був на тій невеликодній вечері.

– Дякую, що ти просто е, – відповів він.

Наталія К. Лусінські

16

Сила випічки

Навіть дрібні тріумфи роблять життя чудовим.

Євгенія Прайс

Уявіть собі: худенький білявий дев’ятирічний хлопчик сидить на кухонному столику біля тарілки зі свіжоспеченим фігурним печивом, яке потрібно прикрасити. Його червона флісова піжама спереду притрушена борошном, кінчик носа також у муці. Сіро-зелені очі хлопчика серйозно дивляться на тарілку, оскільки він обдумує завдання, яке постало перед ним. Поруч на стільці стоїть його сестричка. Її піжама така ж, як і в братика, лише рожева. Рукави піжами заплямовані в червону і зелену цукрову глазур. Дівчинка дивиться на кулінарну розкіш перед собою, і її очі світяться. Її щічки, злегка вкриті ластовинням, також притрушені червоною і зеленою цукровою пудрою та різнокольоровими присипками, якими вони з братом прикрашають зірочки, дзвоники, дерева і фігурки Санта-Клауса.

Крихітна темноволоса жіночка керує цією кулінарною феерією, метушиться між двома дітьми та допомагае їм. Скрізь розкидані прикраси.

Борошно кружляе в повітрі й осідае на столі, плиті й лінолеумі.

З кухні лине настільки привабливий аромат, що чоловік в окулярах у золотій оправі підходить до дверей, аби дізнатися, що за веселий і водночас брудний процес тут відбуваеться.

– Тату, – гукае його син, – поглянь, що ми робимо! Чоловік посміхаеться і підходить ближче, аби помилуватися печивом, щедро присипаним та прикрашеним – іноді занадто – різнокольоровими присипками. Він відбирае кілька скромно прикрашених штук, аби покуштувати їх, поки дочитуватиме газету у вітальні.

Але я забігаю наперед.

Повернімося на кілька тижнів раніше, коли спільні друзі покликали на вечерю жінку й чоловіка – бездітну вдову за тридцять і вдівця за сорок із

двома маленькими дітьми. І хоча і він, і вона вже втратили надію знайти справжню половину в іхньому маленькому студентському містечку – включно з університетом, де вони навчалися, – обоє погодилися.

– Я маю повернутися додому до дев'ятої години, щоб закінчити перевірку творів, – сказала жінка перед вечерею.

– Я ненадовго. Потрібно вчасно вкласти дітей спати, – повідомив чоловік господині дому.

О пів на першу ночі жінка допомагала нести чоловікові його дочку, яка заснула, до його джипа. Його сонний син плентався поруч. «Він має намір подзвонити тобі», – сказали друзі жінці.

Минув день, другий. На третій день після обіду дзвінка так і не було. «Здається, він передумав», – із жалем подумала жінка, бо цей чоловік був тим, кого вона завжди прагнула.

Кілька годин по тому задзвонив телефон. Це був чоловік, який серед напруженого неспокійного розкладу зрештою знайшов час зателефонувати. Протягом години вони мило поговорили, а потім він запросив іі на вечерю в місцевий італійський ресторан.

Вони приіхали до ресторану близько сьомої години й замовили по келиху вина, доки вивчали меню. Потім почали розмовляти, ніби в усьому всесвіті, а надто в ресторані нікого, окрім них, більше не було. Вони замовили іжу о пів на десяту. Відвідувачі ресторану змінювалися, доки чоловік і жінка не лишилися самі. На цю пору іхній офіціант уже попивав пиво за барною стійкою.

Коли чоловік із жінкою відволіклися від бесіди, то здивовано усвідомили, що інші столики були прибрані і в залі вже нікого не було. Хоча офіціант і запевняв іх, що вони можуть іще посидіти, але час було вже йти – на годиннику була вже перша ночі. Чоловікові іхати додому було далеченько, а з дітьми досі сиділа нянька. Коли він допомагав жінці вдягти пальто, його губи торкнулися іі чола. Біля дверей іі будинку він поцілував іі по-справжньому.

Жінка ввійшла в дім, відчуваючи, що все навколо було наелектризоване. Хоча вона і кепкувала із закоханих людей, коли ті описували себе так, наче «пливуть на рожевих хмаринках», тепер це відбувалося з нею. Вона спробувала перевдягтися, але зрештою сіла на край ліжка, обмірковуючи події цього вечора.

Задзвонив іі телефон. Це був чоловік, який заявив: «Мене ледве не заарештували, і все це через тебе!» Повертаючись додому, він був настільки заглиблений у свої думки, що його джип іхав посеред майже безлюдної магістралі. Поліцейський помітив цей дивний стиль водіння і зупинив автомобіль. Чоловік розповів патрульному, що повертався з дуже захопливого побачення, тож поліцейський поставився до нього співчутливо, хоча й був трохи здивований.

Наступного дня чоловік запропонував жінці приеднатися до нього з дітьми під час недільної вистави «Ернест рятуе Різдво». Після обіду він запросив

ii до себе додому. Будинок був просторий, у колоніальному стилі, гарно умебльований, у сірих тонах, розташований у мальовничому місці, серед п’яти гектарів лук та лісів. Усе було настільки гармонійним, що жінку охопило справжне блаженство. Їй хотілося співати й танцювати.

Після вечері в його будинку жінка запитала, чи можна ій спекти різдвяне печиво разом із його дітьми.

І тут починається перша сцена.

Чоловік знову з’являється у дверях і уважно вивчає сліди борошна на підлозі кухні.

– Тату, – каже дівчинка, – подивися на це печиво! Я зробила його для тебе!

Він підходить і дивиться на печиво, яке настільки вкрито присипкою і прикрасами, що ледве можна розгледіти форму Санта-Клауса. Хоча за дорослими стандартами таке печиво і неістівне, але це мрія шестирічної дитини. Брови чоловіка здивовано вигинаються, а потім опускаються. Він повертається до дочки.

– Ти впевнена, що тут достатньо присипки? – питає він.

Вона хихикає.

– Хіба не гарно?

– Це шедевр. А ти так старанно прикрашала його, що, гадаю, і маеш його з’істи.

Одразу ж у склянках з’являється молоко. Багато печива з’їдають, і ще чимало лишається на потім. Коли настає час укладатися в ліжко, діти миються і перевдягаються в чисті піжами. Поки жінка прибирає на кухні, чоловік читає дітям на сон. Пізніше дорослі усамітнюються у вітальні, де в каміні танцює вогонь. Вино в келихах, чоловік і жінка п’ють за успішний вечір.

– Це вперше в житті вони пекли печиво, – каже чоловік жінці, яка лежить поруч на дивані. – Коли померла іхня мама, вони були ще зовсім малі.

Обійнявшись, вони розмовляють – або мовчать, – доки вогонь не починае жевріти.

Після двадцяти років шлюбу мій чоловік і досі вважае, що його підставили: ніби я знала, що, аби привабити його, маю лише приготувати різдвяне печиво разом із його дітьми. Таке радісне заняття спричинило святкову атмосферу, і він зрозумів, що я – жінка, про яку він мріяв, а його важкі роки батька-одинака скінчилися. Усе, що він міг зробити, – це щиро закохатися в мене. А я в нього. Решта, як-то кажуть, історія.

Кетрін Гроу

17

Та, якої ніколи не було

Краще кохати й утратити, аніж узагалі ніколи не кохати.

Альфред Лорд Теннісон

Це був чудовий весняний день, четвер, десь о пів на шосту вечора. Я сидів у внутрішньому дворику ресторану навпроти зупинки потягів і чекав на Мері. Кожні кілька хвилин прибувала нова партія приїжджих. Нескінченні хвилі пасажирів добряче відвертали мою увагу від арміі метеликів у животі. Я не звик хвилюватися, але мені було неспокійно перед першим побаченням із дівчиною, яку я не хотів пам'ятати і ніколи не зможу забути.

За тиждень до цього я вперше побачив Мері після коледжу, тобто після випуску трьома роками раніше. Мені зрештою відкрилася та правда, яка переслідувала мене з першої миті, – правда, яку я роками намагався ігнорувати, правда, яку потрібно було визнати, яку Мері заслуговувала почути і повірити, – вона була еталоном, за яким я оцінював усіх інших жінок. Прибув іще один потяг, і нова партія пасажирів почала виходити, коли Мері подзвонила мені та сказала, що вже приїхала.

Коли я поглянув на вулицю, метелики здійнялися високо вгору. Посеред натовпу йшла жінка, яка назавжди змінила мій погляд на жінок узагалі. Мері виділялася з натовпу, наче троянда в безплідній пустелі. Вона посміхалася незабутньою яскравою усмішкою і йшла зі звичною для неї сюрреалістичною і п'янкою витонченістю. Коли Мері помітила мене і почала переходити дорогу, іі усмішка якимось чином стала ще привабливішою.

Тоді я ще не знав, що це побачення стане початком просвітницькоі подорожі, у кінці якоі я зрозумію, що недостатньо прислухатися до свого серця, якщо дозволяти своім страхам створювати навіть легкий відтінок вагань або стриманості.

Наступні два роки були для нас «американськими гірками». Ми годинами розмовляли, сміялися і втішалися одне одним, наче наші злети, падіння і решта всього світу були абсолютно несуттевими. Я повністю розчинився в роботі, яку створив для себе, – робити все, аби вона почувалася максимально комфортно, безпечно і щасливо. Я думав, що в іі очах проглядалася взаємність.

Я був захоплений не лише вродою Мері, це було щось значно рідкісніше і важливіше. За моіми стандартами, ніщо не могло зрівнятися з людиною, яка без зусиль випромінювала енергію, що невимушено долала всі стреси, одночасно дозволяючи побачити все найважливіше в житті з неймовірною чіткістю і радістю. Жінки, з якими я зустрічався згодом, мали всі ті риси (розум, почуття гумору, зовнішня/внутрішня краса і співчуття), які мені подобалися, але іх було замало, аби вдовольнити мене, – мені було потрібно значно більше. Мені була потрібна жінка з унікальною здатністю глибоко

зміцнювати та надихати мене; жінка, яка змусить мене стати найкращою людиною просто тому, що я розумітиму, що вона заслуговує на найкраще з того, що я можу ій запропонувати; жінка, чие щастя для мене буде таким же важливим або важливішим за власне.

Врешті-решт ми розійшлися, а я думав: чому впродовж тих двох років у наших стосунках була то пристрасть, то охолодження? Чи тому, що я недостатньо наполегливо пояснював, чого хотів? Чи тому, що ми обое боялися довіряти одне одному, а в серйозних стосунках відповідальність е невід'емною частиною? Можливо, моі інстинкти мене підводили і вона ніколи не відчувала до мене того, що відчував до неі я. Якою б не була причина, моі почуття до неі не змінилися. Якимсь дивним чином мені взагалі все одно, через що ми розійшлися; для мене важливо, щоб вона була щаслива і в безпеці. Як би я не хотів бути тим, хто змушуе іі посміхатися, я вже радітиму з того, якщо знатиму, що вона завдяки комусь посміхаеться і той «хтось» шануе іі (як вона на те й заслуговуе).

Хоча наші стосунки скінчилися інакше, ніж я хотів, я отримав цінний урок. Чесно кажучи, хоча я називав Мері «та, яка пішла», страхи і сумніви, які зрештою нас розлучили, зробили іі «тією, якоі ніколи не було».

І хоча я б хотів повернути час і змінити плин наших стосунків, я ні про що не шкодую. Я прислухався до свого серця, і, хоча Мері ніколи не відповідала мені повною взаемністю, вона все одно заслуговувала на мою любов, яку я віддавав ій. Я зрозумів, що, коли в житті з'являеться така особлива людина, як Мері, треба заради себе і неі класти на карту все свое життя. У протилежному разі ви дозволите своім страхам обмежити свое майбутне і залишитеся лише зі спогадами про «ту, яка пішла» або, ще гірше, про «ту, якоі ніколи не було».

Джефрі Нейтан Ширріпа

18

Веселка

І коли він говорив про пізнання, я подивився вгору і побачив різнокольорову веселку, що з'явилася наді мною.

Чорний Лось

1995-й був паскудним роком: у серпні помер мій чоловік, із яким ми пробули в шлюбі сорок вісім років, а чотири місяці по тому померла моя мама. Після десяти років піклування про чоловіка і матір, що я мала тепер робити? Нескінченно довго тяглися дні і ночі на самоті. Мій розум постійно був заповнений темними і похмурими думками. Якщо я засинала, то мені снилися кошмари. Одного дня місцевий пастор запросив мене до групи підтримки тих, хто втратив близьких. Я неохоче пішла і познайомилася з людьми, які

ділилися своїми почуттями й розповідали, як ім удається впоратися з труднощами. Зрештою, щоб позбутися депресії, яка нависала наді мною, я вирішила трохи помандрувати. Я не ризикувала подорожувати одна, тож узяла із собою чотирьох онучок-підлітків. Чарівної червневої сонячної днини ми піднялися на борт корабля «Nieuw Amsterdam» у Ванкувері й рушили до Аляски. В одній каюті були дві старші сестрички, а в іншій – я з двома меншими.

Щоранку я прокидалася раніше за дівчат, прогулювалася палубою і милувалася довколишніми краевидами. Ми з онучками брали участь у всіх програмах на борту корабля, приєдналися до трьох екскурсій на березі, захоплювалися сотнями лисих орлів у дикій природі і навіть пройшлися по льодовику Менденгол. Коли дівчата були зайняті своїми підлітковими справами, я сама виходила на палубу й насолоджувалася спокоєм, намагаючись відігнати темні думки й болісні спогади. Спостерігання за хвилями, які накочувалися одна на одну, заспокоювало мене.

Тижнями я думала про те, що відбувалося в моєму житті. Найбільше мене хвилював один чемний удівець, із яким я познайомилася в групі підтримки в пастора. Щонеділі ми бачилися з ним у церкві. Іноді він телефонував, аби просто поговорити. Одного разу ми були на вечері й у кіно, куди він відвіз мене на своєму червоному «Понтіаці Файерберд», яким дуже пишався. Він терпляче зносив мої депресивні настрої і напади сліз і навіть кілька разів змусив мене засміятися. Та хіба це було чесно – відбирати стільки його часу? Після смерті мого чоловіка не пройшло й року, і я досі не могла забути про нього. Що я робила? Мені ж було майже сімдесят років. Що подумають мої діти? Мені був потрібен якийсь знак, але морські хвилі не показували жодного знамення.

Уранці наш корабель зайшов у Льодовикову бухту, я тихенько вдяглася й піднялася на прогулянкову палубу. На Алясці час відставав на чотири години, тож, попри те що на годиннику була четверта ранку, мій внутрішній годинник показував восьму. Я жваво прогулювалася палубою та спостерігала за океаном і небом, яке поступово світлішало. Я обійшла ніс корабля і побачила яскраву веселку, що охопила захід неба. Я боялася сподіватися, але не могла перестати думати, що це була відповідь на мої молитви.

На наступному колі прогулянки до мене приєдналася Марта, також удова. У неї була складна проблема: вона ніяк не могла вирішити, чи слід їй поступитися власною незалежністю й переїхати до своєї сестри, яка нещодавно втратила чоловіка. До цього ми двічі чи тричі обговорювали наші проблеми, але до їх розв'язання так і не наблизилися. Тепер ми обходили ніс корабля і милувалися насиченими кольорами веселки.

– Як гадаєш, Марто, чи це не Господній знак для нас? Як тоді, коли він показав веселку Ною? – запитала я.

– Не знаю, – відповіла вона, – але, якщо на наступному колі веселка лишиться на небі, я вважатиму, що це знамення.

Наша веселка продовжувала освітлювати небо на наступних наших прогулянкових колах і почала тьмяніти лише тоді, коли ми зайшли всередину каюти на сніданок. Ми іли в тиші, і я відчувала себе найбільш спокійною за всі минулі тижні.

Увесь день я провела на палубі, любуючись льодовиками, блакиттю і зеленню криги з різних десятиліть і навіть геологічних періодів. Літній день був теплим, небо – чистим і блакитним, вода – як дзеркало. Усе було як на картині, і лише зрідка цю ідилію порушували видри, що грайливо плескалися в океані. Над десятиповерховою палубою височіли крижані стіни, а іхня краса вкотре демонструвала Господню велич.

Коли ми припливли до міста Кетчикан, я зателефонувала своєму знайомому Келу, але про знамення не згадувала. Він був привітний і запропонував зустріти мене в аеропорту. Кел раніше працював інженером, а тепер на пенсії був завзятим теслярем і велосипедистом, який полюбляє подорожувати. З покійною дружиною в нього такої можливості не було через її хворобу, так само як і я не могла подорожувати через хворобу мого чоловіка.

Коли я повернулася з круізу, Кел почав частенько заходити до мене додому, і невдовзі я зрозуміла, що маю до нього глибокі почуття. Але я ніяк не могла якось визначити наші стосунки, доки ввечері мені не подзвонила дочка. Коли я розповіла, що вечеряла з Келом, вона вигукнула:

– Мамо! Ти ніколи не говорила, що зустрічаешся з кимось!

Голос у неї був радісний.

До кінця того року ми відвідували театральні вистави і балет, подорожували місцевими парками на його «Понтіаці». Кел часто дарував мені квіти, він був дуже уважним. У січні Кел опустився на одне коліно і освідчився мені. Я відповіла «так». Після консультації з пастором ми призначили дату весілля на квітень, продали наші будинки й купили один спільний. За підготовкою до нашого весілля наглядало пильне око пастви, деякі парафіяни влаштували нам прийняття із врученням весільних подарунків. Щасливі, ми запросили всю паству на святкову церемонію.

Весна 1997 року в Теннессі була прекрасною. Багряники і кизил для наших гостей із півночі були справжнім дивом, а магнолії й азалії цвіли малиновим і білим цвітом. На весілля з віддалених куточків країни прилетіло семеро наших дітей; із Середнього Заходу приїхали сестри Кела зі своїми родинами; з Огайо і Міссурі – двое його двоюрідних братів. З іншого кінця штату приїхав брат мого покійного чоловіка з дружиною.

У день нашого весілля трохи дощило, але під час самої церемонії вже світило сонце. Коли мій брат супроводжував мене до церкви, ми обоє милувалися яскравою веселкою на сході неба. Можливо, я сумнівалася, що веселка в Льодовиковій бухті була знаменням, але я твердо вірю, що веселка на нашому весіллі була Господнім благословенням.

З Келом ми одружені вже дванадцять років, і кожного дня наша радість і любов дедалі міцнішае. Він і досі дарує мені квіти. Темні думки більше не непокоять мене.

Наш медовий місяць ми провели в круізі по Карибському морю: намагалися вночі підрахувати мільйони зірок і спостерігали за кометою Гейла-Боппа, яка прокладала собі небом царський шлях. Нещодавно ми разом перепливли через Панамський канал і побували на берегах бурхливого Атлантичного та

спокійного Тихого океанів. Останньої ночі на борту корабля, перебуваючи на віддалі від вогнів міста, ми отримали рідкісне задоволення від цілковитої темряви. Також ми плануємо відправитися в інший круїз по Алясці. Бог до нас ласкавий.

Елсі Шмід Нок

19

Варто лише наважитися!

Кохання приходить не тоді, коли знаходиш ідеальну людину, а тоді, коли для тебе недосконала людина е ідеальною.

Сем Кін

2007 року мені виповнилося п'ятдесят, я була розлучена. Але це ще не все: я була інвалідом із тридцяти шести років. «Що ж, Деббі, – бадьоро сказала я собі, – ти й досі носиш той самий розмір джинсів, як і десять років тому. З віком ти стала цікавішою. Можливо, у когось виникне до тебе романтичне почуття, хоча б із другого погляду».

Кого я обманювала? Немолода, з інвалідністю… нічого не варта, зламана, одним словом, тягар. Як я могла спілкуватися з людьми? Хіба розмір джинсів і справді важливий?

У 1994 році в мене діагностували рідкісне неврологічне порушення – синдром м'язової ригідності (СМР). Вона трапляється раз на мільйон випадків. Моя скомпрометована нейроінгібіторна система має підвищену реакцію на зовнішні подразники – дотик, звук, емоції та рух, викликаючи серйозні спазми м'язів тіла. Через те я маю схильність до травм від випадкових падінь.

Я ввімкнула свій комп'ютер, і мій настрій поліпшився: я отримала імейл від Джона, свого найкращого друга. Я жила в Колорадо, а він – у Флориді, але ми частенько спілкувалися. Телефонні розмови та листування з ним були заохочувальними, веселими та щирими. Я відверто поділилася з ним своїми сумнівами по телефону.

– Джоне, я нікому не буду потрібна. Я не можу робити того, що можуть інші. Буде несправедливо просити якогось чоловіка взяти на себе мою фізичну ношу.

– Деббі, я знаю, що Господь має для тебе когось. Ти стільки всього можеш запропонувати, – відповів він, намагаючись підвищити мою самооцінку.

– Я так не думаю. Я хочу жити сама. Не зможу пережити ще одне розлучення. Краще не мати чоловіка, аніж бути самотньою в шлюбі, – зітхнула я.

Джон нагадав мені про свою покійну дружину Донну.

– Я нікого не шукав, коли зустрів ii. Мене задовольняло те, що я жив сам і займався бізнесом. Але одного дня Донна зазирнула до недільної школи. Очевидно, що в Господа були на нас плани. Це був чудовий шлюб. Повір мені, для тебе це також можливо.

Обмірковуючи його обнадійливі слова, я досі мала серйозні сумніви щодо своіх перспектив, особливо мене лякав мій діагноз – СМР.

Під час наступної телефонної розмови з Джоном я розповіла йому, що планую зі своею дочкою Джеймі відвідати Клірвотер[20 - Місто на заході штату Флорида.] і Діснейворлд.

– Повідом мене, коли все вирішиш остаточно, і я допоможу з бронюванням. Думаю, я знайду вільний день, щоб повечеряти з тобою і Джеймі, – запропонував він.

Кілька місяців по тому ми з Джеймі чекали на Джона в готелі у Діснейворлді. За кілька місяців телефонних розмов Джеймі і Джон зблизилися і з нетерпінням очікували зустрічі. Джеймі розуміла моі переживання через те, що Джон уперше побачить мою інвалідність. Коли він зателефонував і сказав, що вже у вестибюлі, я попросила доньку на кілька хвилин лишити мене з Джоном наодинці і залишила свого ціпка в номері.

Від думки про те, що побачу Джона, я одночасно і хвилювалася, і боялася. Розмови про інвалідність відрізняються від побаченого на власні очі. Чи змінить він свою думку про мене, побачивши мене?

Двері ліфта відчинилися – і спалахнуло яскраве світло. Джон сфотографував мене. Окрім шоку на моему обличчі, на світлині була наче нормальна жінка з темно-каштановим волоссям, у чорних капрі[21 - Короткі штани, завдовжки приблизно до середини гомілки.] та стильній сорочці з візерунком.

Я захоплено розглядала Джона: трохи рідке волосся, ставне тіло, мерехтливі блакитні очі, чорні штани, біла сорочка… і його палиця, бо в Джона також СМР. Ми сіли на диван, уперше поглянули одне одному у вічі та обійнялися. Я вдихала тонкий аромат його одеколону, і мене наче огорнуло його теплом.

Після поіздки до Флориди наші телефонні розмови перетворилися на п’ятигодинний марафон, по кілька разів на день, щодня. Наша дружба розвинулася у щось значно глибше… і дуже складне. Джон був майже на чотирнадцять років старшим від мене і, крім СМР, мав інші серйозні проблеми зі здоров’ям. У мене ж – СМР та інсулінозалежний діабет. Ми обговорили ситуацію, у якій наші почуття були проти реальності.

У 2008 році я стала місіс Джон Кроуфорд і переіхала в Джексонвілл[22 - Місто в штаті Флорида.]. Ми живемо багатим і незвичним життям. Реальність переслідує нас, але все дивовижне, що ми переживаемо, того варте.

Дебра Е. Кроуфорд

20

Інше «завжди»

Твій шепіт я почула не вухами, а серцем. Не губи ти цілував, а мою душу.

Джуді Гарленд

Я сиділа за своїм робочим столом на третьому поверсі нашого офісу. Стіл був укритий рекламними матеріалами й документами, які потребували моеі уваги (я ? заступник директора зі зв’язків із громадськістю нашоі великоі конфесіі). Тепер у моему житті було дві нові ролі – вдова і фахівець зі зв’язків із громадськістю.

Смерть мого чоловіка від раку після чотирнадцяти років місіонерськоі служби на Карибах безумовно змінила напрям мого життя. Молодший син закінчував середню школу, тож я жила та працювала в Атланті, а це було дуже далеко від нашоі місіонерськоі організаціі і відрізнялося від простого життя на прекрасному острові Гренада[23 - Острів на південному сході Карибського моря.]!

Я зосереджено вивчала свій останній проект, коли мене перервала секретарка одного з відділів, яка ввійшла в кабінет і поклала мені на стіл резюме.

– Тебе це зацікавить, – посміхнулася вона. – Наш новачок – удівець!

Узагалі-то, я чемна людина, але тут розсердилася. Мене дратувала цікавість людей до моеі «самотності». Мені було сорок сім, і я думала, десь у підсвідомості, що не буду завжди одна. У мене був чудовий шлюб, і я вважала, що «колись» знову відчую таке задоволення. Але ж не зараз!

Я відкрила теку, роздумуючи, до яких новинних сайтів надіслати прес-реліз, який підготую, і подивилася на резюме. Що? До Джорджіі з Оклахоми приіхав Ед Онлі, п’ятдесят один рік і… шестеро дітей!

Цей точно не підходить! Що собі думала моя подруга? У мене е трое синів, старших один від одного на чотири роки.

Протягом наступних двох тижнів я виконувала свій професійний обов’язок. Я організувала співбесіду із «вдівцем», надіслала до агентств його неймовірну історію роботи, зазначивши, що він покинув свою місіонерську діяльність, аби приеднатися до нас. Визнаю, я була справді вражена його віргінським акцентом, який він не втратив, створюючи громадські центри служінь, медклініки й ценри для священиків у Міссісіпі, Арканзасі й Оклахомі. Він хотів робити те саме в Джорджіі, і я підбадьорювала його.

І тоді це сталося.

Одного дня Ед зупинив мене на балконі, коли я виходила з кабінету директора. З дивним поеднанням сором’язливості та самовпевненості він

запитав, чи е у мене вільна хвилинка. Я зупинилася, і він поставив мені свое перше непрофесійне питання:

– Я тут подумав… чи не погодилися б ви повечеряти з джентльменом? – Напевно, він побачив на моему обличчі здивування, бо швидко додав: – Джентльмен – це я!

Того січневого дня розпочалася раптова, неочікувана й чарівна дружба, яка невдовзі розквітла в щось значно більше. Відкинувши свое поверхове судження, я зрозуміла, що Ед – один із найчарівніших і найніжніших чоловіків, які мені траплялися. Прикладом його великодушності е те, що він дозволяв мені говорити про мою втрату і відверто розповідав про власний шлюб. Розмовляючи з ним, я зрозуміла, що мені не потрібно викреслювати із життя свій двадцятисемирічний шлюб, а він може згадувати свою покійну дружину, з якою прожив тридцять один рік.

Іще один приклад щедрості його душі: він почув, як я скаржилася, що не можу виростити траву на могилі свого чоловіка. Нічого не говорячи, він у свій вихідний приїхав на кладовище, яке було за тридцять миль від міста, обробив ґрунт і поклав дерен на могилі мого чоловіка. Він показав мені це пізніше, коли ми вдвох прийшли на кладовище.

Після кількох місяців спільних вечерь і прогулянок торговими центрами стало очевидно, що між нами, двома дорослими з подібним місіонерським минулим, відбувається щось більше, ніж «дружба». Але як ми могли перейти на останній рівень, коли в нас обох було таке чудове минуле у своїх родинах?

Це питання вирішилося одного дня, після вечері в нашому улюбленому ресторані в Атланті. Ед дивився на мене безвинними блакитними очима, у яких я бачила чесність, турботу й любов. З незвичайною мужністю (як він досі зізнається) він узяв мене за руку та сказав:

– Я знаю, що в тебе був чудовий чоловік і ти його дуже кохаеш. Я знаю, що ти обіцяла кохати його завжди. – Він зупинився, а потім сказав: – Я тут подумав, чи можеш ти кохати мене на інше «завжди»?

Він не просив мене забути свое перше кохання, а хотів, щоб моеі любові вистачило і йому. Я не вагалася і відповіла «так».

Менше ніж за півроку після нашоі зустрічі на балконі, коли я погодилася «повечеряти з джентльменом», ми з Едом одружилися в колі родичів і друзів, які святкували наш несподіваний союз.

Минуло двадцять п’ять років, і тепер ми – змішана родина з дев’яти дітей і п’ятнадцяти онуків. Ми подорожували долинами, підіймалися на гори, відчували радість і смуток, здобували і втрачали – усе це лише зміцнювало нас.

І ми будемо йти разом – завжди.

Конец ознакомительного фрагмента.

Текст предоставлен ООО «ЛитРес».

Прочитайте эту книгу целиком, купив полную легальную версию (https://www.litres.ru/pages/biblio_book/?art=39746113&lfrom=196351992) на ЛитРес.

Безопасно оплатить книгу можно банковской картой Visa, MasterCard, Maestro, со счета мобильного телефона, с платежного терминала, в салоне МТС или Связной, через PayPal, WebMoney, Яндекс.Деньги, QIWI Кошелек, бонусными картами или другим удобным Вам способом.

notes

1

Професійна хокейна команда міста Ванкувер (Канада). (Тут і далі прим. перекл.)

2

Велика міська агломерація у Північній Каліфорніі, що сформувалася навколо затоки Сан-Франциско; названа іі ім’ям.

3

Американський фігурист, олімпійський чемпіон.

4

1. миля = 1,6 км.

5

1. фут = 30 см.

6

1. фунт = 450 г.

7

Американський джазовий піаніст.

8

Приповісті 13:12, переклад І. Огієнка.

9

Захворювання дихальних шляхів.

10

Столиця штату Північна Кароліна.

11

Герой популярного телевізійного серіалу «З поверненням, Коттер».

12

Пісню «Fooled Around and Fell in Love» написав і виконав блюзовий гітарист Елвін Бішоп (1975).

13

Асоціація восьми найстаріших американських університетів.

14

У США та Європі вживання їжі, що об’єднує сніданок і ланч, – між 11-ю годиною ранку і 16-ю годиною дня.

15

Порода собак.

16

Герой американського телевізійного серіалу «Сайнфелд», якого описують як «невисокого, присадкуватого, недоумкуватого лисого чоловіка».

17

Вайтгед – британський математик, логік, філософ і педагог. Камю – французький романіст, філософ, публіцист. Сартр – французький філософ, драматург, письменник.

18

Томас Вулф – американський письменник, автор книги «Додому нема вороття».

19

Побачення для євреїв із метою створення повноцінної єврейськоі сім’і, заснованоі на справжніх еврейських цінностях і традиціях.

20

Місто на заході штату Флорида.

21

Короткі штани, завдовжки приблизно до середини гомілки.

22

Місто в штаті Флорида.

23

Острів на південному сході Карибського моря.